

HEDWIG COURTHS-MAHLER

TITKOS SZERELEM

**Titkos
szerelem**

Hosszú az út
a boldogsághoz

Ursula Afrikában nő fel, ahol édesapja útépítő mérnökként dolgozik. A Kronegg család már készül haza, amikor a környéken lázadás tör ki, ami meghiúsítja tervüket. Leányukat ifjú barátjukra, Tommy Reinerre bízzák, hogy az ő védelme alatt térjen vissza Németországba. Az érzékeny, fiatal Ursula első ízben találkozik a civilizált világgal, és ekkor kezdődik a két ember szívszorító szerelmi története.

38. Regényfüzet. II. kiadás
Megjelent: 2006.06

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Hedwig Courths-Mahler: Da Sah Er Eine Blonde Frau
Fordította: Wirth Irén

Werner Kronegg tünődve nézte feleségét. Mennyi örömet, boldogságot, békét hozott Regina az életébe! Még mindig csodának tűnt előtte, hogy őt, a szegény mérnököt választotta párjául.

Rudolf Schrott oldalán, aki ugyancsak versengett a kezéért, fényesebb jövőt remélhetett volna. Schrott már abban az időben főmérnöki rangban volt, és később a cég igazgatói székébe emelkedett. Nemrég még Werner Kronegg is annál a vállalatnál volt alkalmazásban.

Rudolf Schrott sohasem heverte ki, hogy Regina kikoszarazta, és bosszúra szomjazott. Mindent megtett, hogy Werner életét megkeserítse. Néhány héttel ezelőtt odáig fajult a két férfi közötti harc, hogy Schrott igazgató úr azonnali hatállyal felmondott Wernernek, és arról is gondoskodni kívánt, hogy többet ne találjon munkát Németországban.

Doktor Heinz Brand, a Kronegg család barátja sietett Werner segítségére. Neki köszönhette, hogy állást kapott egy Fokvárosból Kelet-Afrikába vezető út építésén. A cégnek, ahol a következő tíz évben dolgozni fog, Heinz Brand nagybátyja a társtulajdonosa. A Vandervelde, Körner & Co. székhelye Transvaal tartományban volt: Wernernek tehát oda kellett utaznia.

Április elején feleségével és hét éves kislányával Ursulával Hamburgba vonatoztak. Heinz Brand kiment a pályaudvarra, hogy elköszönjön a barátaitól. Egyiküknek sem volt könnyű az elválás.

Regina asszony szemébe könnyek szöktek, hiszen nemcsak a baráttól, hanem a hazájától is búcsúzni készült. Lehet, hogy örökre?

Kéz a kézben álltak a házastársak a vonaton, gondolatban mindketten feltették a sorsnak ezt a kérdést.

A kis Ursula laposra nyomta orrocskáját az ablaküvegen, és érdeklődéssel nézte a tovasuhanó tájat. Lehet, hogy a gyermek is megérezte, mit jelent, ha valakinek el kell hagynia a hazáját.

– Apuska, anyuska, hová utazunk? – kérdezte nyugtalanul.

A szülők hirtelen felriadtak fájdalmas töprengésükből, és egyszerre ölelték át gyermeküket.

– Messzire, nagyon messzire, Ursulácska, de ott is együtt maradunk, te, apa és anya. Ezután még jobban szeretjük majd egymást, mint eddig – válaszolta Werner Kronegg fátyolos hangon.

Megcsókolta a feleségét és a gyermekét, és mély megindultság tükröződött a szemében.

– Ó, kedveseim, miért nem tudtalak benneteket ettől megkímélni!

Regina asszony bátran visszafojtotta a könnyeit.

– A szerencse felé utazunk. Ne légy kishitű, a siker vár ránk – mondta kételyeit elfojtva. – Minden, ami rossz, ami elkésesítő volt, mögöttünk marad. Boldogan, bizakodva nézzünk előre! Isten majd megsegít.

Regina jól látta, hogy Werner önmagával viaskodik, mert felelősséget érez felesége és gyermeke iránt. Nem törődve baljós előérzetével nevetett. Vidám arcot mutatott, hogy erőt öntsön a férjébe, és enyhítse gondjait. Ursula is hamar megnyugodott.

Így aztán a három kivándorló viszonylag jó hangulatban érkezett a hamburgi gőzös fedélzetére. Szép kabint kaptak, amelyben a két nagyágy mellett gyermekágy is állt.

Hamarosan teát szolgáltak fel a fedélzeten. Ursula örömmel látott neki a forró ital mellé kínált finomságok elfogyasztásának.

– Anyu, nagyon jó itt. Ugye, sokáig maradunk? Vagy hamar ki kell szállnunk?

– Nem. Ursula, még sokáig maradunk.

– Ma este is? Amikor már egészen sötét lesz?

Regina elmosolyodott.

– Sok-sok napig maradunk a gőzösen.

– Sok napig? Jaj de jó! Akkor nem is kell iskolába mennem?

– Nem, de tanulnod azért kell. Mindennap édesanyáddal – magyarázta az édesapja.

Ursula örömmel bólogatott.

– Anyuval szívesen tanulok. Ha egyszer leszállunk a hajóról, abban az idegen országban, ott megint iskolába kell járnom?

– Ezentúl valószínűleg mindig anyuval tanulsz majd.

– Akkor szívesen élek majd abban az idegen országban. – A kislány sugárzott a boldogságtól, és elégedetten újabb ízletes süteményért nyúlt.

Az idő gyorsan telt. A vacsorát jelző gong szavára az utasok az étterembe siettek. Ursula igen elégedett volt a felszolgált étkekkel, akárcsak a szülei.

Az éjszakát a kislány végigaludta, szülei azonban sokáig ébren forgolódtak. Nemcsak a szokatlan környezet miatt nem jött álom a szemükre, a szorongató gondokról sem tudtak megfeledkezni.

Korán felébredtek. A közös reggeli után, ami ismét elnyerte Ursula tetszését, a gőzös lassan, méltóságteljesen elindult.

A hajóút ragyogó időben, kellemesen telt, csak nagy ritkán csapott fel a fedélzetre egy-egy tarajos hullám.

Ursula egykettőre otthon érezte magát a gőzösön. Az utasok között kevés gyerek volt, de ahhoz éppen elég, hogy játszótársakat, barátokat találjon. Nemcsak a gyerekek körében akadtak ilyenek, a felnőttek közül is sokan szívesen foglalkoztak a bájos kislánnyal.

Harminc nappal azután, hogy Hamburgból elindultak, a gőzös megérkezett Swakopmundba. Az utasok egy része kiszállt, helyettük mások jöttek.

Fokvárosban Werner Kronegg és családja elhagyta a hajót. Csak két nap múlva akartak továbbutazni Pretoriába. Táviratot küldtek Justus Krönernek, Heinz Brand nagybátyjának, és közölték érkezésük pontos időpontját. Nagyobb csomagjaikat feladták, hogy Pretoriában ne kelljen velük bajlódniuk.

Megálltak az emberforgatagban, és hordárt kerestek. Egyszer csak egy fiatalember lépett oda hozzájuk. Húszas évei közepén járhatott.

– Felajánlhatnám a szolgálataimat, uram?

Werner csodálkozva megfordult. Itt idegen földön, az első hozzá intézett szavak németül hangzottak. Regina is odafordult.

– Ön német? – kérdezte Werner.

– Igen. Akárcsak önök. Ezzel a gőzössel érkeztem, de én Swakopmundban szálltam fel.

– Délnyugat-Afrikából jön?

– Igen. Hiába kerestem ott munkát. Úgy hallottam, Transvaalban könnyebb állás találni a bányászatban vagy az útépitésen. A továbbutazáshoz előbb azonban némi pénzt kellett keresnem, mert utolsó

filléreimet az útköltségre fordítottam. Megengedi, uram, hogy vigyem a bőröndjét?

Werner mosolyogva bólintott.

– Jól van, honfítárs. Hozza csak a bőröndünket egészen a szállodáig. Nem fekszik messze innen. Maradt legalább annyi pénze, hogy egy éjszakára szobát vegyen ki?

– Nem, de nem ez lesz az első alkalom, hogy a szabadban alszom, ha csak annyit tudok megkeresni, hogy élelemre elegendő. A többit az égiekre bízom.

Regina érdeklődését egyre jobban felkeltette a fiatalember. Viselkedése kifinomult, beszéde művelt volt, nem látszott csavargónak.

– Úgy tűnik, német hazánk ugyancsak adósa maradt ennek a derék ifjúnak – súgta a fiatalasszony a férje fülébe. – Becsületes az arca és nyílt a tekintete. Legyen az első tettünk idegen földön egy jótétemény! Próbálj meg segíteni. Úgy érzem, ez ránk is áldást hozna.

Werner mosolyogva bólintott.

– Meglátom, mit tehetek, Regi – mondta, és a fiatalemberhez fordult. – Miért szólított meg németül bennünket?

– Megütötte néhány szavuk a fülemet, és tudtam, hogy német gőzösről érkeztek.

– Csak németül beszél?

– Nem. Tökéletesen beszélek angolul, és elég jól tudok franciául is.

– Hogy hívják? – kérdezte Werner.

– Tommy Reinernek. Tulajdonképpen Thomas Reinernek hívnak, de édesanyám mindig Tommynak becézett, és itt, idegenben azért neveztem magam így, hogy legalább ez emlékeztessen rá. Ellenszenves embereknek mindig Thomas néven mutakozom be.

Werner és a felesége egymásra nézett. Egyre jobban tetszett nekik az ifjú. Nagyon meleg hangon beszélt az édesanyjáról. Aligha lehet rossz ember.

– Nekünk Tommyként mutakozott be. Ezek szerint rokonszenvesnek talált bennünket? – kérdezte Werner barátságosan.

A fiatalember tekintete csodálattal tapadt Regina asszony arcára, azután mosolyogva a bájos Ursulára pillantott, s végül Werner szemébe nézett.

– Kérem, engedje el nekem a választ. Nem szeretném a hízelgő látszatát kelteni.

– Jól van, Tommy Reiner – bölintott Werner – jöjjön velünk a szállodába. Ott elmesélheti, hogyan került ide. Ha az eddig magáról kialakult jó véleményünk nem változik, holnapután velünk tarthat Transvaalba. Egyelőre az inasunk lehet, a továbbiakat meg majd meglátjuk.

Tommy szeme felragyogott, de nem szólt semmit. Megragadta a két meglehetősen súlyos bőröndöt. Úgy vitte őket, mintha pehelykönnyűek lennének.

Hamarosan elérték a hotelt. Kellemes elhelyezést kaptak, és Tommynak is jutott egy szobácska. Amikor Werner megmutatta a szállását, a fiatalember hálásan tekintett Reginára. Tudta, hogy mindezt az ő közbenjárásának köszönheti.

– Így, Reiner úr, foglalja el szobáját, és frissítse fel magát! – mondta Werner barátságosan. – Gondolom, nincs csomagja.

Tommy mélyet sóhajtott.

– Minden tulajdonomat egy kartondobozba csomagoltam, és egy matrózra bízam a kikötőben. Ha megengedi, azonnal elhozom.

– Rendben van. Ha felfrissült és átöltözött, velünk étkezhet.

– Nagyon köszönöm. Remélem, módomban áll még viszonzni mindazt, amit értem tesz – mondta Tommy elfogódottan, és elsietett a holmijáért.

Amikor fél óra múlva az étterembe ért, friss fehér ingében sokkal jobban festett, mint előzőleg.

– Foglaljon helyet, Reiner úr! – invitálta Regina szívélyesen.

A fiatalember elegáns világfi módjára meghajolt, és tiszteletteljes csókolt lehelt az asszony kezére.

– Nagyon köszönöm, nagyságos asszonyom, hogy megengedi – válaszolta.

Werner és Regina derűsen szemlélte, milyen mohón fogyasztja Tommy az ételt. Viselkedésében azonban, és abban, ahogyan evett, a fiatalasszony újabb bizonyítékát látta annak, hogy jó családból származik.

– Jóllakott, vagy enne még egy adagot? – kérdezte Werner, miután befejezték az étkezést.

Tommy elvörösödött.

– Jóllaktam, csak nem akartam, hogy bármi kárba vesszen, azért takarítottam el mindent. Köszönöm a jóságát, de kérem, engedje meg, hogy mindezt ledolgozzam. Nem vagyok hozzászokva, hogy adományokat fogadjak el.

Volt valami ezekben a szavakban, ami Kroneggel arra készítette, hogy maradék tartózkodását is feladja.

– Nos, módot adok majd arra, hogy megszolgálja. Nagyon is megértem, hogy nem szeretne adósunk maradni. Jöjjön kicsit közelebb, s ha akarja, mesélje el, hogyan vetődött ide. A feleségemmel már rég kitaláltuk, hogy maga több, mint aminek első pillanatban mutatkozott.

Tommy először Regina asszonyra pillantott kutatva, majd Werner szemébe nézett.

– Úgy érzem, önöknek mindent elmesélhetek, és megértik majd a helyzetemet. Önnek, nagyságos asszonyom, jóságosak a szemei, és kedves férje iránt is csak bizalmat érezhet az ember. Mindenekelőtt engedjék meg, hogy megmutassam az útleveletem, az érettségi bizonyítványomat, valamint a Mezőgazdasági Főiskolától kapott igazolásokat, ahol néhány félévet elvégeztem.

Inge alól előhúzta a nyakában lógó bőrtárcát, és Werner elé tette az említett papírokat.

Mialatt a férfi az igazolásokat tanulmányozta, Tommy egy elsárgult fényképet húzott ki a tárcából. Ezt Reginának mutatta meg.

– Ez az egyetlen megmaradt kép megboldogult édesanyámról.

A fiatalasszony átvette a képet. Nemes vonású, értelmes arc nézett vissza rá.

– Meghalt az édesanyja?

– Igen, nagyságos asszonyom. Ha nem így volna, bizonyosan másként alakul az életem.

Werner Kronegg visszaadta Tommy papírjait, és érdeklődve várta a folytatást.

A fiatalember hangja először halk és fátyolos volt, de egyre jobban felbátorodott, és megoldódott a nyelve.

– Önök fel sem foghatják, mit jelent nekem barátságos jóindulatuk. Évek óta nem találkoztam senkivel, aki ilyen kedves és megértő

lett volna velem. Megkeseredetté, dacossá váltam, egyre zárkózottabb embergyűlölő vált belőlem. Nehéz megértetni, mekkora küzdelem volt ezeket az érzéseket legyűrni, s eljutni odáig, ahol most vagyok. Azokban az időkben a világ minden kincséért sem meséltem volna el senkinek, mi űzött el a hazámból, s mi az, ami a szívemet nyomja. Önöknek mégis elmesélem, bár még mindig nem könnyű erről beszélni. Több mint két éve hagytam el Németországot. Apám özvegyember volt, amikor édesanyámat elvette feleségül. Első házasságából született féltestvérem, Kurt, aki tíz évvel idősebb, mint én, attól a pillanattól fogva gyűlölte anyámat, hogy átlépte apám házának a küszöbét. Amikor azután házasságuk második évében világra jöttem, utálatát rám is kiterjesztette. Az bántotta, hogy miattunk kisebb lesz az öröksége. Minél idősebb lett, annál jobban elmélyült szívében az irántunk táplált ellenszenv. Miután felnőtt, megtanulta elrejtetni az érzelmeit. Látszólag barátságosan közeledett hozzánk, főként apám előtt tettett kedvességet, a háta mögött azonban sok borsot tört az orrunk alá. Így teltek, múltak az évek. Ezekből az időkben az az emlékem maradt, hogy állandóan úgy éreztem, megmagyarázhatatlan veszély fenyegeti anyámat és engem is. Hogy mi módon sikerült Kurtnak az édesapámat lépésről lépésre úgy elidegenítenie tőlünk, hogy a végén már alig vett rólunk tudomást, fel nem foghatom. Biztosan elvetemült eszközökkel áskálódott. Egyszer, talán tizenöt éves lehettem, amikor meghallottam, hogy a bátyám azt mondta apámnak, váljon el, mert a felesége csak a vagyona miatt ment hozzá. Ez éppen akkor történt, amikor az orvos szívbetegséget állapított meg édesanyámnál, és megtiltotta, hogy bármivel felizgassák. Szorongó aggodalmat éreztem miatta, s apám szemében hasonló érzéseket láttam tükröződni. Kurt azonban folytatta a mesterkedéseit, és sikerrel is járt. Apám nem törődött többé anyám szenvedéseivel, a bátyám pedig mindent elkövetett, hogy bosszantsa, ingerelje. Újra és újra rémhistóriákkal, rossz hírekkel terhelte, amelyekről később kiderült, hogy egytől egyig kitaláltak voltak. Anyám a következő években állandó légszomjban és erős szívdobogásban szenvedett. Aggodalmam állapota miatt nőttön-nőtt. Ebben az időben érettségiztem. Utána a Mezőgazdasági Főiskolán akartam folytatni a tanulmányaimat. Nehéz szívvel utaztam el, mert édesanyámat egy közönyös férj és

egy bosszúszomjas mostohafiú társaságában kellett magára hagynom.

A fiatalember rövid hallgatás után folytatta elbeszélését.

– Csak a szünidőkben mehettem haza, s anyámat minden alkalommal gyengébbnek, esendőbbnek találtam, de soha nem panaszkodott. Mindig nagyon boldog volt, amikor újra láthatott. Egy alkalommal ismét hazamentem szünidőre. Be kell vallanom, a szabadságtól megszédülve könnyelmű életmódot folytattam. Apám tisztességesen ellátott pénzzel, nem mondhatom, hogy kicsinyes lett volna, s én úgy éreztem, hogy egy gazdag ember fiaként nagyvonalúan költekezhetek. Amikor hazamentem, el kellett mondanom, hogy adósságot csináltam, kétezer márkát. Anyagi viszonyainkhoz mérten ez nem volt túlságosan nagy összeg, apám azonban megtagadta a kifizetését.

Tommy lesütötte a szemét, és egy ideig így beszélt tovább.

– Édesanyámhoz kellett fordulnom, amit nem szívesen tettem, mert tudtam, hogy állapota miatt kíméltre szorul. Szavamat is adtam neki, hogy soha többé nem teszek ilyet, ő pedig azonnal megígérte, hogy előteremti a pénzt. Később tudtam meg, hogy eladta egyik értékes ékszerét. Nem csináltam gondot a törtétekből, túlságosan fiatal és meggondolatlan voltam. Boldoggá tett, hogy anyám kifizeti a tartozást, és ismét vele lehetek. Ekkor történt valami, amit még ma is rémálomnak szeretnék hinni. Egyik nap éppen reggelinél ültünk anyámmal, amikor megjelent Kurt. Feltűnően kedves volt hozzánk, ami mindig rosszat jelentett. Hamarosan felháborodva berontott apám. Haragosan hozzám lépett, és szememre vetette, hogy elvettem kétezer márkát az íróasztalából. Felugrottam, és tiltakoztam. Az, hogy apám tolvajlással gyanúsít, szinte elvette az eszemet. Ijedten anyámhoz fordultam, mert tudtam, hogy nem szabad felizgatni. „Az istenért, csak nem hiszed, hogy ilyesmire képes lennék?” – tiltakoztam. Ő felállt, mellém lépett, és így szólt: „Nem fiam, te nem, te biztosan nem, ezt tudom. De az a másik, a bátyád, az képes ilyesmire, csak hogy neked ártson. Gyanúba akar keverni, hogy végképp kitaszítson apád szívéből. Ő a tolvaj!”

Tommyn látszott, hogy megviseli az emlékezés.

– Kurt elsápadt, de gyorsan összeszedte magát, és gúnyosan felnevetett. Apámat elragadta az indulat. Magánkívül volt attól, hogy anyám tolvajnak nevezte a kedvenc fiát. Féktelen dühében rátámadt, és mielőtt megakadályozhattam volna, arcul ütötte. Anyám megingott, és a székébe roskadt. Én is elvesztettem a fejemet, és apámra támadtam. Arcul ütöttem, ahogyan ő tette anyámmal. Az ő kiáltása térített magamhoz. „Tommy, nem ütheted meg apádat!” Anyám lábához borultam, és a bocsánatát kértem. Kurt megpróbálta kihasználni a helyzetet, és rám támadt, de én leráztam.

A fiatalember újabb szünetet tartott.

– Ekkor ismét apám hangját hallottam. Közben visszanyerte az önuralmát. „Kifelé a házamból! Ilyen fiúnak nincs itt helye. Takarodj a szemem elől, gonosz kölyök! Nem vagy már a fiam. Megütöttél, te közönséges tolvaj. Semmi közöm hozzád, ki veled!” Mielőtt bármit válaszolhattam volna, láttam, hogy anyám élettelenül összeroskad. Nem törődtem semmivel, most ő volt a legfontosabb, ölbe kaptam, és bevitettem a szobájába. Miután magához tért, arra kért, hogy menjek Grete nénihez, egyetlen rokonához. Gyengéd búcsút vettem tőle, aztán elhagytam Langenfurtot. Nagynéném a férje halála után szerényen, de gondtalanul élt a kegydíjából szép kis otthonában.

Tommy ivott egy korty vizet, mielőtt folytatta.

– Apámnak egy inassal megüzentem, ha közlendője lenne számomra, Grete néninél elérhet. Már másnap levelet hozott tőle egy küldönc, amelyben értesített édesanyám haláláról. Közölte, hogy soha többé nem akar látni. Nem emlékszem, hogyan töltöttem a következő napokat. Azzal nem törődtem, hogy apám kitagadott. Ez eltörpült a fájdalom mellett, amelyet anyám halála okozott. Három nap múlva, édesanyám temetésén Grete nénivel együtt vettem részt. Ekkor láttam utoljára apámat és a bátyámat, de nem váltottunk egyetlen szót sem. A temetésről hazatérve megtanácskoztuk a nénivel, hogy mihez kezdhetnék a továbbiakban. Az, hogy főiskolai tanulmányaimat nem folytathatom, világos volt. Teljesen vagyontalan voltam, egy ilyen mezőgazdászra pedig kilátástalan jövő várna. A néni csak keveset tudott szerény jövedelméből megtakarítani, de azt az ezerötszáz márkát rendelkezésemre bocsátotta. Elmesélte, hogy elhunyt férjének egyik unokaöccse szegényen vándorolt ki Afrikába,

de ott megtalálta a szerencsáját. Nagy birtoka van, és nemrég azt írta, hogy igen jól megy a sora, csak egy szorgalmas intéző hiányzik, akire rábízhatná a gazdaságot, mialatt ő hazalátogat Németországba. Hirtelen elhatároztam, hogy én is elmegyek Afrikába. Könnyebbnek tűnt külföldön éhezni, mint odahaza, ahol eddig a húsosfazék mellett ültem. Úgy döntöttem, Délnyugat Afrikába megyek, és elhalt nagybátyám unokaöccséhez fordulok.

Tommy most már kicsit nyugodtabban beszélt.

– Kétszáz márkával a zsebemben érkeztem Swakopmundba. Szerény szobát béreltem egy egyszerűbb szállodában, és azonnal írtam a bácsikám rokonának. Megkértem, sürgősen értesítsen, tudna-e alkalmazni a birtokán, bármilyen munkára. Közben Swakopmundban is megpróbáltam munkát találni, ám ez nagyon nehéznek bizonyult. Türelmetlenül vártam a választ. Végre, néhány hét múlva megérkezett, de nem az unokaöcs írt, hanem az özvegye. Tájékoztattott, hogy a férje nem sokkal azelőtt vérmérgezésben meghalt. A birtokot kénytelen volt áron alul eladni, és éppen azon van, hogy a lányával együtt Németországba utazzon. Ilyen körülmények között nincs abban a helyzetben, hogy a segítségemre legyen. Nagy csapás volt ez számomra. Két évig bolyongtam délnyugaton. Nem szeretném részletezni, milyen keservesen tettem az életemet. Minden munkát elvállaltam, de ha akadt is tennivalóm, akkor sem tudtam annyit keresni, hogy szerény megélhetésemre elég legyen. Véletlenül meghallottam, hogy Transvaalban, a gyémántbányákban vagy az útépitésen jobbak a lehetőségek, így elhatároztam, hogy odamegyek. Most tehát itt vagyok, és íme, a jó megérzés bevált. Mindjárt az érkezésemkor barátságos és segítőkész emberekkel találkoztam. Egyszer csak véget ér a balszerencse, amely eddig üldözött.

Tommy Reiner befejezte elbeszélését. Regina asszony együttérzően megfogta a kezét.

– Bátorság, Reiner úr! Isten nem hagyja el a becsületes embert, aki tud és akar dolgozni.

– Nekem gyakran úgy tűnt, nagyságos asszonyom, hogy elhagyott. Ön biztonnal nem tudja, milyen érzés évek hosszú során át nyomorogni.

A házaspár jelentőségteljesen összenézett.

– Átérezzük a sérelmeit – válaszolta Werner Kronegg. – Bennünket is egy gonosz ember rosszindulata, nyereszkedési vágya űzött el otthonról. Ezt később talán majd elmeséljük. Egyelőre velünk jön Transvaalba, és hogy ne érezze jótékonykodásnak, alkalmazom. Szükségünk van egy szolgálatkész emberre, aki sok mindenben a segítségünkre lesz. Miért ne lehetne éppen maga ez az ember? Megígérem, hogy amint megérkezünk, mindent megteszek az érdekében. Addig is, hogy tudja, kivel van dolga, bemutatkozom. Kronegg doktor vagyok.

Tommy izgatottan felugrott.

– Önt biztosan az édesanyám küldte az utamba! Köszönöm, szívből köszönöm a jóindulatát. Remélem, isten megengedi, hogy egyszer még viszonzzam mindazt, amit értem tesz.

Másnap reggel Tommy a szálloda előcsarnokában várta új munkaadóit. Amikor lejöttek, Ursula boldogan ugrott a nyakába.

– Tommy bácsi, de jó, hogy itt vagy! Már azt hittem, csak álmodtalak.

A fiatalember óvatosan megfogta a feléje nyújtott kis kacsót.

– Jó reggelt, Ursula! Jól aludtál az első éjszaka az idegen országban?

– Ez az idegen ország?

– Igen.

Regina asszony odalépett hozzájuk, és barátságos mosollyal üdvözölte Tommyt.

– Egy átmeneti kabátot és egy zakót küldtem a szobájába, Reiner úr, a férjem ruhatárából. Neki nem hiányzik, magának viszont szüksége lesz rájuk. Tegnap este már hidegre fordult az idő, és nem szeretném, ha megfázna, hiszen egyetlen vagyona az egészsége.

A fiatalember szívét melegség öntötte el e kedves szavak hallatán.

– Sírni tudnék, nagyságos asszonyom, mint egy kisfiú. Elszoktam attól, hogy gondoskodjanak rólam. Nagyon köszönöm.

Regina Kronegg rámosolygott azzal a jóságos, megértő tekintettel, amelyre egyedül ő volt képes.

– Mivel most már hozzánk tartozik, meg kell szoknia, hogy a gondját viselem, Reiner úr.

– Kérem, nevezzen egyszerűen Tommynak. A személyzetet nem szólítják úrnak.

Az asszony elmosolyodott, aztán a férjére nézett, aki éppen akkor lépett melléjük, és beleegyezően bólintott.

– Rendben van, ezentúl Tommynak hívjuk. Nem azért, mert az alkalmazottat látjuk magában, hanem mert a védencünk.

A fiatalember a fellegekben érezte magát. Ismét hinni mert a szerencséjében. Többé nem fordulhat rosszra a sorsa. A Regina asszony és férje iránti mélységes tiszteletét és szeretetét, amelyet nem foglalhatott szavakba, a kis Ursulára árasztotta. Ettől a pillanattól fogva hűségese lovagja lett.

Reggeli után városnézésre indultak. Fokváros a maga kőházaival és szabályos utcáival alig különbözött az európai városoktól. A séta így nem volt túlságosan szórakoztató. Megnézték az egyetem épületét, egy órácskát elidőztek a városi parkban, és megittak egy-egy frissítőt.

Tommy számára csodálatos érzés volt, hogy tartozik valakihez. Este megint együtt ültek, és barátokként beszélgettek. Kroneggék is elmeséltek egyet-mást a múltjukból, aztán nyugovóra tértek, mert kora reggel tovább akartak utazni.

Útjuk Kimberleyn át vezetett Pretoriába. A gyémántbányák vidékének egyhangúságával szemben a táj északkelet felé egyre szebb lett. A Drakensberge-hegységet megpillantva megállapították, hogy ezt a vidéket nem véletlenül nevezik Dél-Afrika Svájcának, innen egy fennsíkra vezetett az út, a több mint ezerháromszáz méterrel a tenger szintje felett fekvő Pretoriába.

Transvaal fővárosa rendezett, meglepően civilizált település volt. Kroneggék szobákat vettek ki egy szállodában, aztán Walter felhívta a Vandervelde, Körner & Co. céget. Megkérték, hogy másnap délelőtt keresse fel Körner urat.

Werner a feleségét és kislányát Tommy oltalmára bízva indult el a megbeszélrt találkozóra.

Justus Körner barátságosan fogadta. Több mint egy órát beszélgetett vele, s arca egyre inkább elárulta elégedettségét. Kezdettről fogva látta, hogy Werner Kronegg alkalmazásával vállalata jól jár. Az öregúr természetesen az unokaöccse feltről is érdekltrdött. Werner csupa örvendetes dolgot mesélhetett. Végül Körnernek eszébe jutott, hogy dr. Kronegg a feleségével és a kislányával érkezett.

– A családját a szállodában hagyta, doktor úr? – kérdezte.

– Igen, Körner úr.

– Akkor errtről is nyugodtan beszélhetünk. Igazság szerint jobban örültem volna, ha ntrtlen embert kapok, bár jobb egy szorgalmas munkaertr, aki ntr, mint egy kevésbé tevékeny ntrtlen. A munkaterület pillanatnyilag Hoog Veldben fekszik. Ez egy füves terület a fennsíkon, innen az utat részben a Drakensbergen át kell vezetni, ezt a hegységet ideutazásuk során már érintették. Eddig minden különösebb nehézség nélkül eljutottunk, de innttről nehezebb talajviszonyokra kell számítanunk. Sziklákat is kell robbantani. Ennek a munkának a vezetésére egyik főmérnökünk sem alkalmas. Ez a feladat magára vár, és nagyon remélem, hogy képesnek érzi magát az elvégzésére.

Werner szeme felragyogott.

– Pontosan ez az, amit kerestem, Körner úr. Minél nehezebb a feladat, annál nagyobb örömet okoz a megoldás.

– Ez a hozzáállás tetszik nekem. A tervek és a felmérések a rendelkezésére állnak, a továbbiakban ezek alapján haladhat. A munkásai, akiknek a vezetője lesz, egy sátorvárosban laknak Hoog Veldben, a hegyek közelében. Az éghajlat egész Transvaal tartományban ott a legegészségesebb, ebbtről a szempontból teljesen nyugodt lehet a családját illettrően. Kényelemrtről, sajnos, nemigen beszélhetünk. Az egyetlen kedvezmény, amelyet nyújthatok, egy faházikó a sátorváros bejártatánál. Abban lakhatnak. A ház nappalibtről, hálósobátről, konyhátról áll, és van egy kis terasza is. Biztos vagyok benne, hogy a felesége és a leánykájája ott tartózkodik majd a legszívesebben. A berendezés, sajnos, meglehetősen egyszerű, csak a legszükségesebbeket tudtam beszerezni. Ez különben is kivételezés. Az unoka-

öcsém a lelkemre kötötte, gondoskodjam arról, hogy magának ne kelljen elszakadnia a családjától. Mindent megtettem, amit csak lehetett.

– Hálás vagyok a fáradozásáért, Körner úr. Sokat jelent nekem, hogy biztos hajlékba vihetem a családomat. Ekkora kényelemre nem is számítottunk. Megelégedtünk volna egy sátorral is.

– Arra is sor kerül még. Az útépítéssel észak felé haladunk, ott pedig még barátságosabb vidékkel találkozunk majd, és kénytelen lesz megbarátkozni a sátorral. Addig remélhetőleg a családja is beleszokik a nomád életbe. Gondolt már arra, mi lesz a lánya iskoláztatásával? A legjobbnak tartanám, ha a farmeriskolák egyikébe küldené.

– Nem lesz rá szükség. A feleségem diplomás tanítónő, minden tárgyból ő fogja tanítani a leányunkat.

– Ez megkönnyíti a helyzetét. Akkor hát, kedves doktor úr, most bemutatok két társamnak, Vandervelde és Dudleigh uraknak.

A két cégtulajdonos először kicsit óvatos volt. Kérdések özönét zúdították Wernerre. Valóságos vizsgáztatás volt ez, amelyet a vizsgázó kifogástalanul kiállt. Werner mindenkire igen jó benyomást tett. Hamarosan behozták a térképeket meg az útépítés terveit, és átadták új munkatársuknak.

Közölték vele, hogy a cég egyik alkalmazottja másnap a családjával együtt elviszi a telephelyére, Hoog Veldbe.

– Az idő rövid, kedves doktor úr. Már türelmetlenül vártuk. A többi főmérnökünk a völgyekben dolgozik, később még találkozunk velük. Magának kellett a legnehezebb feladatot adunk. Reméljük, megelégedésünkre végzi majd. Alkalmasnak érzi magát erre a munkára? – kérdezte Körner.

Werner kihúzta magát, a szeme ragyogott.

– Azt hiszem, meg lesznek velem elégedve. Milyen emberekkel kell majd együtt dolgoznom?

– Többségében bennszülött basutók és becsuánok. Néhány ázsiai is található közöttük. A fehérek kevesen vannak. Nem tudunk annyit felvenni, mint szükséges lenne. Nagyon nehéz intelligens, tanult fehéreket alkalmazni, belőlük állandóan hiányunk van. A mérnökök között, akik a maga irányítása alatt dolgoznak majd, három angol, két

búr, egy svájci és egy német van. Rátermettek, de még nagyon fiatalok.

Werner úgy érezte, elérkezett a pillanat, amikor tehet valamit Tommyért.

– Azt mondja, nehéz intelligens fehéreket alkalmazni?

– Bizony, így van. Különösen hiányzik egy olyan fiatalember, aki magának segíthetne a bérlisták vezetésében és a többi adminisztrációs munkában.

Werner elmosolyodott.

– Ajánlhatok valakit. Fokvárosban talákoztam egy fiatal némettel, aki éppen munkát keres. Érettségizett, mezőgazdasági főiskolai tanulmányait néhány félév után családi gondok miatt kellett megszakítania. Délnyugatra ment, hogy egzisztenciát teremtsen, ez azonban nem sikerült. Most Transvaalban akart szerencsét próbálni. Intelligens, tettekes ember. Huszonhat éves, egészséges, munkaszerető és becsületes. Bizonyosan hasznát vehetjük.

Az urak beleegyezően bólintottak.

– Jól van, alkalmazzuk. Bízva meg mindennel, amivel csak akarja. Munkában nem lesz hiány. Holnap máris magukkal mehet Hoog Veldbe. Fizetésként állítsa be számára a negyedét annak, amit maga kap. A mérnökeink a harmadát keresik – mondta Vandervele.

Dudleigh kivette kurta pipáját a szájából.

– Mivel a gyermeknek nevet is kell adni, a fiatalember hivatalosan dr. Kronegg titkára lesz.

Werner úgy örült, mintha őt magát érte volna kitüntetés.

– A fiatalember nagyon boldog lesz. Mikor szabad bemutatkoznia?

– Nem szükséges. A maga ajánlása elegendő. Holnap reggel elküldjük az írásos megbízást. Majd bemutatja, ha meglátogatjuk magukat a telephelyükön – felelte Justus Körner.

Vandervele és Dudleigh egy kézszorítással elbúcsúzott. Justus Körner egyedül maradt Wernerrel. Ezt-azt még megkérdezett Tommyről, az újdonsült főmérnök pedig elmondta, amit tudott, és amit nem érzett bizalmaskodásnak. Körner örült, hogy egy némettel több lesz a cégnél.

Regina nyugtalanul várta a férjét. Újra és újra az ablakhoz lépett, hogy az utcát kémlelje.

Tommy és Ursula az asztalnál ültek, és újságpapírból babákat vagdostak ki. A fiatalember lopva oda-odapillantott Reginára. Eleget tudott már a házaspárról ahhoz, hogy átérezze, mekkora aggodalommal várja a férjét.

Amikor Werner a szobába lépett, Tommy vissza akart vonulni, hogyne zavarjon, a férfi azonban visszatartotta.

– Maradjon, Tommy! Magával is beszélnem kell.

Először is elújságolta a feleségének, hogy faházban fognak lakni.

– Kicsi ugyan, de van benne nappali, hálószoba és konyha. Egy kis ház is jobb, mint a sátor.

Regina boldogan a nyakába ugrott.

– Rendes ház, nem sátor! Jaj, Werner, nagyon örülök!

A férfi mindenről beszámolt, amit fontosnak vélt. Elmondta, hogy már másnap elutaznak jövődő lakhelyükre.

– Sajnos, Tommyról, mint mindeneslányról le kell mondanod – folytatta aztán. – Körner úr elmondta, hogy két basutó asszonyt kapsz majd szolgálónak. Tommyt el kell bocsátanunk.

A fiatalember elsápadt, és egyetlen szót sem tudott kinyögni. Nem merte megkérdezni, hogy mi lesz vele. Azt hitte, véget ért az álom, hogy olyan emberekkel élhet együtt, akiket megszeretett.

– Tommyval mi lesz? – kérdezte helyette Regina együttérzően.

Werner a fiatalember felé fordult. Láta, hogy elkeseredett, és alig tud uralkodni az érzésein. Nevetve átkarolta a vállát.

– Tommy? Velünk jön. Ő lesz a titkárom.

A fiatalember nem akart hinni a fülének.

– Hogy mi leszek? – kérdezte.

– A titkárom, vagy ha úgy tetszik, a szárnysegédem. Nevezze, aminek akarja!

Elmondta, mennyi lesz Tommy fizetése. Az összeg nagyobb volt, mint az ifjú német eddigi egész éves jövedelme.

A fiatalember bénultan ült a helyén. Tágra nyílt szemmel bámult Wernerre, majd hirtelen szó nélkül felpattant, és kirohant a szobából. A férfi sértődötten nézett utána.

– Ebbe meg mi ütött?

Regina mosolyogva nézett a férjére, és megfogta a kezét.

– Nem vetted észre, hogy könnyes lett a szeme? Össze kell szednie magát. Az öröm teljesen összezavarta.

– Hogy te mennyire kiismerted ilyen rövid idő alatt! Hiába, ti asszonyok sokkal megértőbbek vagytok, mint a férfiak. Mindenesetre derék fickónak látom, és örülök, hogy sikerrel szóltam az érdekében.

Regina bólintott.

– Szívemből örülök én is. Őszintén szólva, igen rokonszenves fiatalember. Máris úgy érzem, hogy hozzánk tartozik. Nagyszerű, hogy te, aki eddig magad is kiszolgáltattotta voltál egy gonosz embernek, most a jó sorsot jelentheted valakinek, aki eddig szintén mások gyűlölete és irigysége miatt szenvedett. Te is így gondolod?

Werner magához vonta és megölelte a feleségét.

– Igen, Regi, ez valóban jó érzés. Örülök, kimondhatatlanul boldog vagyok, hogy ilyen munkát kaptam. Nem lesz könnyű, de végre megmutathatom, mit tudok.

Részletesen elmesélte, amit délelőtt megtudott. Regina egyre növekvő örömmel és érdeklődéssel hallgatta. Látta, szeretett férje megkönnyebbült, és megszabadult attól a félelmétől is, hogy esetleg el kell szakadniuk egymástól.

– Nagyon jó, Werner, hogy lesz egy kis házunk. Nem baj, akármi-lyen picurka. Azon leszek, hogy otthonossá tegyem.

– Természetesen te leszel az egyetlen fehér asszony a táborban. Csak néhány bennszülött nő van még ott, akik a munkásokra mosnak, és ahol kell, kiségitenek. A munkások részére, de a mérnököknek is, egy nagy sátorkonyhában főznek. Úgy hírlík, megfelelően. A basutók és becsuánok asszonyai a környező falvakban laknak, és időközönként meglátogatják a férjüket. A fehér munkások a hétvégeket a közeli helységekből töltik, ahol időnként igen vad élet folyik. Mindenesetre jobb, ha a tábortól távol tumbolják ki magukat. A táborban van orvos és egészségügyi személyzet is, ami igen megnyugtató.

A házaspár még tovább beszélgetett, hosszasan tervezgették jövőendő életüket. Egyszer csak halkán kopogtattak. Werner kiáltására Tommy lépett be.

– Kérem, doktor úr, bocsássa meg, hogy szó nélkül elrohantam, de... Istenem, nem szoktam meg, hogy a dolgaim ilyen jól alakuljanak. Tudom, hogy mindezt csak önnek köszönhetem. Ön volt az, aki az érdekemben fellépett. Az ajánlása nélkül az uraknak nem jutott volna eszükbe, hogy ilyen jó állást kínáljanak nekem – mondta akadozó nyelvvvel. Még mindig az érzelmeivel küszködött.

Werner a vállára tette a kezét.

– Nem kellett sokat mondanom, Tommy. Itt szívesen alkalmaznak tanult fehér embereket. Úgy gondolom azonban, ha személyesen jelentkezik munkáért, szerénységből elhallgatta volna, hogy érettségizett és főiskolai tanulmányokat is folytatott.

– Valóban, ezt eddig sehol nem említettem.

– Na látja! Lehet, hogy már délnyugaton is talált volna munkát, ha nem ilyen visszafogott. Mindenesetre nagyon örülök, hogy sikerült állást kapnia.

A fiatalember hálásan szorongatta a kezét.

– Ezt soha nem felejttem el önnek, doktor úr. Szívből köszönöm.

– Nem kell megköszönnie, Tommy. Őszintén szólva, némi önzés is volt abban, hogy megpróbáltam magam mellett tartani. Örülök, hogy velünk jön, mert így – a feleségem és Ursula távollétem esetén is biztonságban lehet a maga védelmében. Úgy hiszem, a táborélet meglehetősen kemény lesz. Ha családom hölgytagjai egyszer segítségre szorulnának, számítok magára.

Tommy feltétlen odaadással pillantott Regina asszonyra, azután Ursulához fordult, aki még mindig az újságpapírból kivágott babácskákkal játszott.

– Senkinek nem ajánlom, hogy egyetlen ujjal is a hitveséhez vagy a lányához érjen – mondta a fiatalember komolyan és őszintén. Werner tudta, hogy ez eskü volt.

Másnap reggel megjelent a cég autóján Pot úr, aki azt a feladatot kapta, hogy Werner Kronegget és családját Tommyval együtt a tá-

borhelyre kísérje. Az újdonsült titkárnak átadta a vállalat megbízólevelét, amelyben megerősítették az alkalmazását.

Tommy boldogsága nem ismert határokat, legszívesebben bukfenetet vetett volna.

Valamennyien elhelyezkedtek az autóban. Pot úr előre ült, a fekete sofőr mellé. Az utazás nem telt túlságosan kellemesen, bár a táj szemet gyönyörködtető volt.

Ötórai rázkódás után végre kibontakoztak a távolban a sátorváros körvonalai. Egy fensíkon helyezkedett el, körülötte hegylánc emelkedett. A hegyekből patakok csörgedeztek lefelé, így a táborhely sohasem szenvedett vízhiányban.

A hegyek gránitból és kristályos palából álltak. Werner tudta, hogy a terep nehéz lesz. Robbantásokkal kell legyőzni, egyes helyeken pedig hidakkal kell az összeköttetést megoldani.

A nap magasan állt az égen, de a meleg nem volt elviselhetetlen.

Lassan begördültek a sátrak közé. A tábor valóban olyan volt, mint egy kisváros. Szürke sátrak százai sorakoztak szabályos rendben, utcákkal összekötve. A hegyek felé eső oldalon álltak a sátorkantinok, a raktárak és egy hatalmas sátor, amelyben a mérnökök a terveket rajzolták. Közvetlenül mellette helyezkedtek el a mérnökök lakósátrai, amelyek valamivel nagyobbak voltak, mint a többi. Kettesével laktak bennük. Kissé távolabb tőlük állt a faház. Valódi ablaka és ajtaja volt, a bejárati ajtó mellett pedig kis terasz is ékesítette. Ez volt a Kronegg család jövőendő lakhelye.

Regina tekintete végigpásztázta a sátorvárost, s a szívét megmagyarázhatatlan szorongás, félelem szorította össze.

Gyorsan legyűrte ezt az érzést. A hegyekre nézett, és gondolatban forró imádsággal fordult az éghez, hogy szeretteinek és neki magának adjon végre nyugodt, boldog életet.

Éppen ebédszünet volt, és a sátortábor, amely munkaidőben kihaltnak tűnt, most különös alakok százai töltötték be.

A duda hangjára mindenki az autó felé fordult. Kíváncsi emberek közeledtek, mindenféle színűek és fajtájúak. A tömegeből kivált egy kis csoport, és a faházikó felé sietett. Rövid nadrágot viseltek, magas szárú cipőt és szürke inget, amelynek a gallérját kihajtották. Fejüket

védősisak fedte. Ők voltak a mérnökök, akik Werner vezetésével fognak dolgozni.

Mire az autó a faház elé ért, a mérnökök már felsorakoztak a bejárat előtt. Amikor meglátták Reginát, azonnal levették a kalapjukat.

Werner felemelkedett a kocsiban, és érdeklődéssel fürkészte leendő beosztottait. Aztán kiugrott az autóból, és kíségette a feleségét, miközben Tommy a kis Ursulát emelte ki.

A hét várakozó férfi közül az egyik előrelépett.

– Engedje meg, főmérnök úr, hogy tisztelettel üdvözljem a magam és munkatársaim nevében. Szeretném bemutatni az urakat. Jómagam Hans Harland vagyok, német. Ez az úr dr. Bendheim Svájc-ból, dr. Brown, Colman úr és Howart úr, mindhárman angolok, dr. Vaughan és Swaart úr pedig búr.

Werner mindenkivel kezet rázott.

Angolul bemutatta az uraknak a feleségét és a kislányát. A fiatal mérnökök csodálattal bámultak a szép szőke asszonyra és az elbűvölő gyermekekre. Kifogástalan udvariassággal hajoltak meg előttük.

Regina is üdvözölte őket, és néhány keresetlen szóval a segítségüket kérte abban, hogy az új, szokatlan körülményekhez mielőbb alkalmazkodni tudjon. Mindenki lelkesen megígérte, hogy így lesz.

Werner ezután bemutatta az uraknak Tommyt.

– Ismerjék meg Tommy Reinert, a cég által alkalmazott titkárt. Német diák, mezőgazdasági főiskolán tanult, tanulmányait azonban a körülményeiben beállt változások miatt nem tudta befejezni. Minden szempontból valódi úriember, remélem, az urak jó kollégájuknak fogják tekinteni.

A mérnökök kezet ráztak Tommyval, aki barátságos mosolyával, őszinte, becsületes arcával azonnal megnyerte őket magának.

Brown úr, aki eddig egyedül lakott egy sátorban, odalépett a fiatalemberhez.

– Remélem, jó lakótársak leszünk – mondta.

– Biztos vagyok benne – válaszolta Tommy.

A mérnökök elköszöntek, hogy Tommyt a sátrához kísérik, aztán pedig a kintinba menjenek ebédelni.

– Tommy bácsi, ugye visszajössz majd? – szólt utána Ursula.

– Igen, nemsokára.

A kislány követte a tekintetével, míg el nem tűnt a sátrában. Kis szíve minden melegével ragaszkodott a fiatalemberhez, és nem akarta elveszíteni.

Doktor Kronegg a feleségével és a kislányával elindult a ház felé. Látták, hogy a kéményből vékony füstcsík kúszik a magasba. A teraszon megjelent egy fiatal basutó asszony. Sötétkék vászonruhát viselt.

– Az ebéd elkészült, asszonyom – mondta angolul.

Regina kellemes meglepetéssel nézett a mosolygó nőre. Fekete arcából kivillantak hófehér fogai.

– Beszél angolul?

– Igen, asszonyom.

– Hogy hívják?

– Waramba, asszonyom.

Pot úr odalépett hozzájuk.

– Kérem, tegezze Warambát, ahhoz van szokva. Waramba és Darina fiatal basutó asszonyok, már leánykorukban angol házaknál szolgáltak Pretoriában. Körner úr úgy intézkedett, hogy ők segítsenek a háztartásban. A férjeik az útépítésen dolgoznak, és a sátortáborban laknak, a feketéknek fenntartott részen. Nem lakhatnak együtt a fehérekkel, és külön étteremben étkeznek. A közeli bennszülött faluból valók, és örülnek, hogy önnek szolgálhatnak, mert így keresnek. A férjeik sátrában alszanak, akárcsak a többi basutó asszony, akik a férfiakra mosnak. Waramba és Darina mindenben az ön rendelkezésére állnak, de gondoskodnia nem kell róluk. A férjeikkel együtt esznek a közös étkezőben. Mára Körner úr főzetett önöknek ebédet, de a továbbiakban már úgy lesz, ahogyan ön parancsolja. A kintinban sokféle élelmiszer kapható nagyon jutányos áron, mert a cég mindent nagybani áron juttat az alkalmazottaknak. Van még valamilyen utasításuk a számomra?

– Köszönjük, nincs – felelte a házaspár egyszerre.

– Akkor a sofőrrel együtt elmegyek a kintinba ebédelni. Ebéd után, mielőtt visszamennénk Pretoriába, még majd jelentkezem.

– Kérem, tolmácsolja hálás köszönetemet Körner úrnak a gondoskodásáért.

Werner végre átléphette az övéivel új házuk küszöbét. A teraszról egy kis előtérbe jutottak, innen egy ajtó a nappaliba, egy pedig a konyhába vezetett. A hálószobát a nappalin át lehetett megközelíteni.

A konyhából kíváncsi fekete asszony kukucskált kifelé.

– Ő Darina, asszonyom – mutatta be Waramba. – Még dolga van a konyhában. Azelőtt Pretoriában, egy angol családnak főzött. Érti a dolgát.

– És te, Waramba? Te is Pretoriában szolgáltál?

– Igen, asszonyom, de én nem végeztem konyhai munkát. A szobákat takarítottam, és az asszonyomnak segítettem mindenben, amit megparancsolt. Szabad most Warambának az ebédet felszolgálnia?

– Öt perc múlva. Először kezet kellene mosnunk. Hol van a víz?

Waramba a hálószobába irányította gazdáit. Az aprócska helyiségben két fehérre zománcozott vaságy állt, rajtuk kifogástalan tisztaságú ágynemű. Itt volt a gyermekágy is, amelyet tetszés szerinti hosszúságúra lehetett kihajtani. Az ágyak mellett helyezkedett el a mosdószekrény a mosdótállal és a vizeskancsóval. A padlón két nagy vödör állt, az egyik üresen, a másik vízzel tele. A fal mellett két nagy szekrény volt, az egyik a ruhák, a másik a fehérneműk részére. A szoba berendezéséhez tartozott még egy bambuszból készített szék, valamint a mosdótál felett egy nagy tükör.

Elsőként Regina vette használatba az egyszerű mosdófelszerelést. Miután Ursulát és magát felfrissítette, a vizet az üres tartályba öntötte, a mosdótálba pedig friss vizet töltött a férje számára.

Amikor ő is elkészült, átmentek a nappaliba. Egyikük sem szólt eddig egy szót sem, még Ursula is elnémult a szokatlan környezetben.

A nappali közepén, egy tarka kókusz szőnyegen egyszerű, négyzetes asztal állt. Durva szövésű, de láthatóan új abrosz borította, és három személy részére terítették meg. Az asztal körül bambuszszékek voltak, a fal mellett barnára pácolt, durván ácsolt szekrény magasodott.

Ebben tartották az edényeket, a teáscsészéket és a poharakat. A másik oldalon egy dívány állt a falnál, az asztal felett petróleumlámpa függött.

Werner nyugtalan pillantást vetett a feleségére.

– Nagyon primitív ez az egész – mondta.

Regina bátran elmosolyodott.

– Ugyan, Werner! Mit vártál? Szerintem célszerű. Nem számítottam ekkora kényelemre.

Férje átölelte és megcsókolta.

– Az én bátor Reginám! Tudom, sok mindenről le kell majd mondanod.

– Semmiről, ami nélkülözhetetlen lenne. Itt vagy nekem te és a gyerek. Mi kell még?

– És Tommy bácsi! – fűzte hozzá Ursula ragyogó arcocskával.

Apja, anyja jót nevetett.

– Hát persze, Tommy bácsi is itt van, hiszen ő most már hozzánk tartozik.

A kislány komolyan bólintott.

– Igen, papa, hozzánk tartozik, és soha többé nem mehet el tőlünk. Nagyon szeretem, majdnem olyan nagyon, mint téged és anyut.

Waramba lépett a szobába. Egy tál főzeléket hozott, egy tálcan húst, hozzá pedig zsemlegombócot. Nem volt rossz, de nem hasonlított a hazai ízekre.

Werner savanyú arcot vágott. Regina jót derült rajta.

– Ne félj, holnaptól én főzök.

Bejelentésével nagy megkönnyebbülést okozott.

Ebéd után Werner a mérnökökkel kiment az építkezésre. Tommy is velük tartott.

Werner a hosszú út alatt alaposan áttanulmányozta a tervrajzokat, hogy tisztában legyen a feladatokkal. Elbeszélgetett a mérnökökkel, és találó megjegyzéseivel azonnal kivívta az elismerésüket. Minden nehézség nélkül vette át az irányítást. Utasításokat adott, ellenőrizte a közeteket, és egy ideig figyelte a munka menetét.

Később a mérnökökkel és Tommyval a nagy munkasátorba ment. A rajzasztalon kiterítve feküdtek a tervek, a falakon térképek lógtak, a földön pedig talajminták heverték. Részletesen megtárgyalták a soron következő tennivalókat. Werner utasításokkal látta el a mérnököket, azután pedig a bérlistákat kérte. Ezeket eddig hol ez, hol az vezette. Már első pillantásra látszott, hogy nincsenek rendben.

– Ezt teljesen másként kell vezetnie, Tommy. Úgy gondolom, hamar kiismeri majd magát.

A fiatalember csillogó szemmel válaszolt.

– Igenis, doktor úr!

– Kérem, vegye fel a kapcsolatot az egyes munkacsoportok vezetőivel. Hétvégenként adja át nekik a csapatuknak járó fizetést, és számoljon el velük. Megkérem az urakat, hogy hívják össze a munkavezetőket. Szeretnék velük néhány szót váltani.

Hónapok teltek el. A sátortáborat már néhányszor áthelyezték észak felé, mert az autópálya építése szépen haladt.

Bármilyen gyakran költözött is a tábor, Tommy mindig gondoskodott arról, hogy Regina asszony házacskája velük tartson. Mindenki segítette, hogy a „jóságos királynő” és a „fehér kisvirág” megtarthassa megszokott otthonát.

Wernert változatlanul tisztelték, becsülték. Főnökei szabad kezet adtak neki mindenben, és igen elégedettek voltak vele és Tommyval.

Eltelt két év, amikor kitört a világháború. Werner Kronegget, Tommyt, Hans Harlandot és a vállalat többi német alkalmazottját internálótáborba akarták zárni. A cég vezetői azonban közbeléptek, és megértették a pretoriai kormánnyal, hogy az út építését a főmérnök és legjobb munkatársai nélkül nem lehet folytatni. Mivel az állam nagyon fontosnak tartotta az út elkészültét, a németek elkerülték az internálást, és folytathatták a munkát.

Amikor ennek a híre megérkezett a táborba, Regina asszony életében először elájult. Rettegett attól, hogy elszakítják a férjétől, és a kislányával együtt támasz nélkül marad az idegen országban. A tárgyalások alatt végig uralkodott az érzelmein, titkolta a félelmét, mert nem akarta a férje helyzetét még ezzel is nehezítem. Amikor azután megérkezett a felmentő hír, szíve nem bírta tovább, férje és Tommy legnagyobb rémületére ájultan esett össze. Hamarosan magához tért, és sírt, sírt, megállíthatatlanul. Werner és Tommy tanácstalanul néztek, Ursula pedig úgy gondolta, talán azzal segít, ha vele sír.

Werner, Tommy és Hans Harland becsületszavukat adták, hogy a háború ideje alatt nem hagyják el a tábort. Ezt a fogalmat nem volt nehéz betartaniuk, hiszen amúgy is lehetetlen lett volna Németországba utazni. A szívük azonban mindig összeszorult, ha híreket kaptak a hazájukból. A postai összeköttetés természetesen nem működött, Németországgal nem lehetett levelet váltani. Nem voltak ugyan foglyok, de tudták, hogy szigorú megfigyelés alatt tartják őket. Tommynak sikerült Vaughans úr közvetítésével Hollandián át üdvözlöt küldenie a nagynénjének. Tudatta vele, hogy egészséges, jól van, de válasz a háború folyamán nem érkezett.

Werner és Tommy takarékosan élt. Havonta félretettek egy csinos kis összeget arra, hogy tíz évre szóló szerződésük lejárta után Németországban új egzisztenciát teremthessenek. Gyakran tervezgették a jövőt, tíz évnél tovább nem akartak idegen földön maradni. Werner nem szerette volna, hogy Ursulának, ha felnőtt, ilyen civilizálatlan viszonyok között kelljen tovább élnie. Úgy gondolta, feleségének is jót tesz majd a hazatérés. Nem tudta, hogy Reginának titka van előtte. Ájulása után magához kérte az orvost. Beszámolt neki az eszméletvesztéséről és arról, hogy furcsa, szívétáji fájdalmat érez. A doktor megvizsgálta, és úgy találta, hogy szívbeteg.

– Ne aggódjék, Kronegg asszony! Ezzel a betegséggel nagyon sokáig élélhet. Csak igen nagy izgalom esetén kell állapotromlástól tartani. Annak viszont komoly következményei lehetnek – vélte.

Regina bátran mosolygott.

– Köszönöm, doktor úr. Most már legalább tudom, mit jelentenek ezek a kellemetlen jelenségek. Megkérem azonban, hogy ne szóljon a férjemnek a vizsgálatról és az eredményről. Éppen eléggé igénybe veszi testi és szellemi erejét a munkája, felesleges, hogy még miattam is aggódjék. Majd vigyázok magamra, és mindent megteszek azért, hogy az állapotom ne rosszabbodjon. Ugye megígéri, hogy hallgatni fog?

Ki tudott volna Regina kérésének ellenállni? Az orvos megígérte, hogy hallgat.

– Ismertem asszonyokat, akik ennél enyhébb betegséggel is agyongyötörték a férjüket – mondta aztán mosolyogva. – Csodálom

magát, Kronegné. Még jobban, mint eddig. Irigylésre méltó ember a férje.

A sátoztábor most Rhodésiában volt, eddig épült meg az autóút. A legnehezebb szakaszon már túljutottak, inentől könnyebben tudtak haladni, kevesebb volt az akadály. Ide érkezett meg a hír, hogy véget ért a háború.

A tovaszálló évek nem múltak el nyomtalanul a Kronegg család fölött. Werner immáron elmúlt negyven, a halántéka össze csavarodott. Regina még mindig őrizte szépségét, rajta nem látszott, hogy közel jár a negyvenhez.

Mindent egybevetve boldogan éltek. Nélkülözték ugyan a kényelmet, a szórakozásokat, de talán éppen ennek az egyszerű, természetközeli életnek köszönhető Regina, hogy alig öregedett. Szívántalmi, amelyeket még mindig titokban tartott, nem okoztak túl sok panaszt.

Tommy, aki harminckettedik évét taposta, tetőtől talpig férfi lett, de Ursulával változatlanul pajkos játszótárs módjára tudott viselkedni.

Nem akarta, hogy a lány a sok idősebb ember között besavanyodjon, ezért aztán gyakran bolondozott, hancúrozott vele. Regina aszszony iránti tisztelete és csodálata nem változott, senkit nem becsült többre, mint őt, de Ursula is napról napra jobban a szívéhez nőtt.

A lányka a tizennegyedik évébe lépett. Mivel jól fejlett volt, már nem lehetett egészen gyermeknek tekinteni. A felnőttég jelei azonban csak külsőségekben mutatkoztak, a lelkében egészen gyermek maradt.

A következő év folyamán Tommy bensejében időnként heves viharok dúltak. Nem tudta eldönteni, kit szeret jobban, Regina aszszonyt-e vagy Ursulát. A kislány elragadó bakfissá fejlődött, és napról napra jobban hasonlított az édesanyjára.

Ursula mostanában nagy előszeregettel olvasott történelmi hősökről szóló könyveket. Ha a történet főszereplője valamilyen jótettet vitt végbe, a kislány mindig megállapította magában, hogy ezt Tommy is megtette volna. Magában egyszerűen csak Tommynak hívta, Tommy bácsit kizárólag akkor mondott, ha vele vagy róla beszélt.

A fiatalember Ursulával szembeni viselkedése is egyre lovagiasabb lett. A régi meghittség megmaradt ugyan, de más színezetet kapott.

Werner Kroneggnek és Tommynak a háború befejeződése után sem sikerült szabadságra mennie. Werner nem mert elhagyni a táborát. Az évek során a munkások közé egyre több nehezen kezelhető ember került és attól tartott, hogy a távollétében nyugtalanság törhetne ki. Így aztán mindnyájan lemondtak a szabadságról, és a szebb jövő reményében takarékoskodtak.

Tommy változatlanul a faházacskában töltötte estéit. A négy ember ilyenkor meghitten beszélgetett. Ursula is közöttük ült, és csendesen kézimunkáztatott az édesanyjával együtt.

A fiatalember csodálatosnak találta ezeket az estéket. Tekintete sokszor Ursula karcsú alakján nyugodott, szőke fejecskéjén, ahogyan buzgón munkája fölé hajolt. Szinte megdöbbenő volt, mennyire hasonlított az édesanyjára. Korábban világosabb árnyalatú haja mostanra éppolyan ragyogó arannyá vált, mint amilyenek anyja fürtjei voltak, és szürke szeméből is ugyanaz a szívjóság és szeretet áradt.

Nevelését befejezettnek lehetett tekinteni. Édesanyja mindenre megtanította, amit ő maga tudott, és arra is nagy gondot fordított, hogy a viselkedési formákkal és a társadalmi szokásokkal tisztában legyen.

Németországból nem érkeztek jó hírek, bár a háború már véget ért. Amint lehetett, Tommy írt a nagynénjének, és ő is több levelet kapott tőle. Az idős hölgy boldog volt, hogy a nehéz idők elmúltával végre hallott az unokaöccséről.

Legutolsó levelében arról tudósította, hogy találkozott az édesapjával, aki megszólította, és afelől érdeklődött, tud-e valamit a fiáról. A nagynéni elmesélte neki, hogy a háború alatt nem érintkezhetek, de azóta ismét leveleznek. A fiának jó állása van, sőt olyannyira nélkülözhetetlenné tette magát, hogy cége még az internálás alól is felmentette. Azt is elmondta, hogy Tommy visszafizette azt az ezeröttszáz márkát, amellyel a néni lehetővé tette az elutazását, s amelyen kívül egyetlen fillérje sem volt.

„Nyomatékosan tudomására hoztam, hogy nem volt nálad az a kétezer márka, amely az íróasztala fiókjából eltűnt. Képzeld, apád

egy szót sem válaszolt. Egy darabig úgy tűnt mintha akarna valamit mondani, azután mégsem szólt, csak továbbment. Egészen fehér a haja. Régebben oly egyenes termete pedig meghajlott, mintha súlyos terhet kellene cipelnie.”

Ezek a szavak mélyen felkavarták Tommyt. Tudta, érezte, hogy még mindig szereti az édesapját. Barátaival mindent megbeszél, Grete néni leveleit is együtt olvasták.

Nagynénje beszámolt a nehéz időkről, a nyomorról, amelyet még nem sikerült legyőzni. Grete néni kegydíja már a legszükségesebbekre sem volt elég. Sok mindenről le kellett mondania, hogy megtarthassa öreg házvezetőnőjét, Christinét, akitől nem akart megválni.

Tommy természetesen azonnal intézkedett, hogy immár tekintélyes bankbetétjéből havonta utaljanak át egy bizonyos összeget Grete néni részére. A fiatalember nem volt kicsinyes, fizetése negyedét küldte el a nagynénjének.

Ismét eltelt egy esztendő, amely nehezebb volt, mint az eddigiek. Werner Kroneggnek eddig még mindig sikerült nyugalmat és békét tartania a munkásai között. Egy ideje azonban úgy vette észre, hogy a nyugtalanság nőtön-nő. Lázító beszédek hangzottak el, és minden pillanatban sztrájk fenyegetett.

Az útépitést tervszerűen folytatni kellett, ezért Werner azt javasolta a főnökeinek, hogy emeljék fel az emberek munkabérét. A nyugalom azonban nem tartott sokáig, hamarosan ismét forrongás készülődött. Tommynak sikerült kiderítenie, hogy a lázongás elindítója két ember, akik perzsáknak mondják magukat. Röplapokat osztogattak, és szüntelenül agitáltak.

Miután ez ismertté vált, jobban odafigyeltek a két perzsára. Werner jelentette a kialakult helyzetet a főnökségnek, és rendőroket kért, hogy a további lázítás megakadályozása érdekében teljes csendben vegyék őrizetbe a bajkeverőket. Mindezt teljes titoktartás mellett tették, ám a két fickónak már táborszerte voltak besúgói, és megne-

szeltek, hogy mi készül. Úgy gondolták, itt az ideje, hogy felkelést robbantsanak ki.

Sikerült is úgy felheccelniük a munkásokat, hogy azok azonnal le-tették a munkát. Gyűlést tartottak, teljesíthetetlen követeléseket tá-masztottak, és fenyegetően léptek fel.

Werner tudta, mire megy ki a játék, és azt is, hogy a helyzet ko-molyabb, mint eddig bármikor volt. Csak határozott fellépéssel lehet-tett a nyugalmat a rendőrség megérkezéséig fenntartani.

Elhatározta, elébe áll az izgatott csőcseléknek, és megpróbálja őket megfékezni. Aggódott azonban a feleségéért és a lányáért, ezért Tommyt a faházba küldte.

Regina és Ursula rosszat sejtve faggatni kezdték a fiatalembert. Érezték, hogy ezúttal komoly a válság. Waramba már korábban szólt nekik, hogy a férfiak valami rosszat terveznek. Asszonya legyen óva-tos, és az „úr”, ahogyan Wernert nevezték, szintén jobban tenné, ha nagyon vigyázna. Ennél többet nem lehetett kiszedni belőle.

Regina erőnek erejével nyugalmat kényszerített magára. Beteg szívére gondolt, kerülni akarta az izgalmakat. Nagy megkönnyebbü-lést jelentett számára Tommy érkezése.

– Nem tudja, mit jelent mindez? – kérdezte, miután elmesélte, mit hallott Warambától.

A fiatalember igyekezett olyan arcot vágni, mintha, ártatlan do-logról lenne szó.

– Az embereket megint egyszer felingerelték, de nem kell aggód-nia. A férje azért küldött önökhöz, hogy megmondjam, nem lesz semmi baj. Beszél a munkásokkal, azután idejön a mérnökökkel, és megbeszéljük, mi a teendő mindaddig, amíg a rendőrség megérkezik, és letartóztatja a két lázítót.

Regina asszony leroskadtt egy székbe.

– Nem tudom, miért, de rossz előérzetem van. Attól félek, veszély fenyeget. Az emberek még soha nem voltak annyira engedetlenek, mint mostanában. Isten legyen hozzánk irgalmas, ha az uram elveszí-ti előttük a tekintélyét!

Ursula tágra nyílt szemmel figyelt.

– Tommy bácsi, lehetséges, hogy az emberek valami rosszat terveznek, ahogyan Waramba mondja? Éppen apa ellen, aki mindig jót akart nekik?

A fiatalember átkarolta a kislány vállát.

– Nyugodj meg, Ursula! Jó az Isten, nem engedi, hogy baja essék.

Tommy igyekezett könnyeden társalogni anyával és lányával. Úgy tűnt, lassan-lassan megnyugodtak. A fiatalember közben egyre növekvő belső nyugtalansággal figyelte a kintről érkező zajokat. Az ajtóhoz lépett, és kikémlelt. A mérnökök a túlsó oldalon, a sátraknál tartózkodtak. Intettek neki, ők pedig jelezték, hogy egyelőre ott maradnak.

Két mérnök nem volt velük. Alighanem Wernerrel tartottak, ami némileg megnyugtatta Tommyt. Kisvártatva kilépett a teraszra. Hirtelen lövés dördült. Összerezcent, és önkéntelenül oda akart szaladni, ahol főnökét sejtette, de eszébe jutott, hogy most semmiképpen nem hagyhatja el a nőket.

Eldördült a második lövés, és rögtön utána a harmadik is. Anya és lánya kirohant a teraszra.

– Mi volt ez? – kérdezte Regina asszony ijedten.

– Tommy bácsi, ezek lövések voltak – mondta Ursula, miután a fiatalember nem válaszolt. – Jaj, csak apának ne legyen semmi baja!

Tommy beterelte a két holtápadt nőt a szobába. Ijedtségét és izgalmát jóindulatú korholással leplezte.

– Regina asszony, meg kell szidnom. Miért izgatja mindjárt fel magát? Ha lövések voltak is, ki tudja, miért dördültek el? A munkásoknak nincsenek fegyvereik, a férjének és a mérnököknek viszont igen. Talán riasztólövésekkel tartották vissza a felizgatott embereket. Nézze csak Ursulácskát! Egészen elsápadt, akárcsak Ön. Bátorság, Regina asszony, bátorság. Ursula! Üljenek le, és ne hagyják el a szobát. Elküldök egy mérnököt, hogy nézze meg, mi történt.

A hölgyek erőtlenül leroskadtak a székekre, és némán bólintottak. Tommy kisietett.

Tekintetével végigpásztázta a sátortábor, és hirtelen összerezcent. Egy embercsoportot látott közeledni a faházacska felé. Maguk előtt tereltek két férfit. A hátukon összekötötték a kezüket.

Hol lehet Werner Kronegg? Tommy átugrott a terasz korlátján, és nagy léptekkel a közeledő emberek elé sietett. Már majdnem odaért, amikor földbe gyökerezett a lába. A mérnökök mögött embereket látott meg, akik egy hordágyfélét cipeltek, amelyen egy emberi test feküdt elnyúlva. A munkások lassan, óvatosan hozták, a kísérők arcán mély részvét tükröződött.

– Werner! – kiáltotta Tommy kétségbeesetten.

Hirtelen jött ajkára ez a megnevezés. A barátja feküdt sápadt arccal, lehunytt szemmel a hordágyon, a legjobb barátja, akit a példaképének tartott.

– Mi történt? – kérdezte a mérnököktől.

Brown úr a két megkötözött emberre mutatott. Az agitátorok voltak, azok, akik perzsának adták ki magukat.

– Ők lóttek rá, ezek az átkozott fickók, mert sikerült lecsendesítenie a munkásokat. Azt akarták, hogy zavargás törjön ki. Harland és én erősen figyeltünk, mégis sikerült három lövést leadniuk, mielőtt letartóztattuk volna őket. Csak az egyik talált, de az, sajnos, túlságosan is jól.

Tommy vad indulattal rátámadt az egyik megkötözöttre, és fájdalmas haraggal megrázta.

– Gazemberek, aljas kutyák!

A mérnökök visszarántották.

– Nyugalom, Tommy! Ezek az emberek megkapják majd megérdemelt büntetésüket. Ne bántsa őket, ne adjunk okot újabb nyugtalanságra. Gondoljon a nőkre!

Tommy összeszedte magát, és égő szemmel nézett Wernerre.

– Él? – kérdezte fátyolos hangon.

– Igen, de eszméletlen. Az orvos mindjárt itt lesz. Készítse fel a jó királynőt és a fehér kisvirágot!

A fiatalember még egy aggódó pillantást vetett Wernerre, aztán besietett a házba.

Regina asszony mozdulatlanul ült a székén. Kezét a szívére szorította, mintha a benne dülő vihart akarná lecsendesíteni. Tágra nyílt szemmel, rettegve nézett Tommyra. Ursula odaszaladt hozzá, és megragadta a kezét.

– Tommy bácsi!

Végtelen félelem és aggodás rejlett ebben a két szóban. Regina nem bírt megszólalni. Tudta, érezte, hogy szörnyűség történt. Bármennyire igyekezett is Tommy nyugodtnak mutatkozni, látszott rajta, hogy rossz hírt hozott.

Az asszony némán, elkeseredetten kinyújtotta a kezét a fiatalember felé. Tommy átölelte Ursulát, s vele együtt odalépett az anyához.

– Regina asszony, most nagyon erősnek kell lennie – mondta rekedten.

– Beszéljen! Mi történt? – suttogta az asszony.

Tommy erőt vett magán. Tudta, hogy határozottan kell intézkednie.

– Jöjjön, Regina asszony, gyere, Ursulácska! Gyorsan ágyat kell készítenünk Kronegg úrnak. Baleset történt.

Regina felugrott.

– Él? – kérdezte elcsukló hangon.

– Igen – érkezett a megkönnyebbült válasz. Legalább a legrosszabbat nem kellett még kimondani.

Regina asszony fegyelmezetten kihúzta magát. Visszatért régi bátorsága.

– Gyere; Ursulácska! Apa él, az összes többi a mi dolgunk. Segíts megvetni a fekhelyét!

Mindketten besiettek a hálósobába, hogy gyorsan előkészítsenek mindent, ami szükséges.

Tommy kilépett a ház elé, ahová időközben megérkezett a menet. Wernert bevitték. Regina elébe ment, Ursula kezét a keblére szorítva az ajtófélfának dőlt.

Tommy és Regina segédkezett a sebesült ágyba fektetésében. A fiatalember mindenkit kitessékelt a szobából, mert időközben megérkezett az orvos, aki gondterhelten fordult Reginához.

– Azonnal vegyen be egyet ezekből a tablettákból! – parancsolt rá erélyesen, és a kezébe nyomta az üvegcsét. Azután megkérte, hogy Ursulával együtt hagyja el a helyiséget, amíg a sebesültet megvizsgálja és bekötözi.

Regina a férje fölé hajolt, és megcsókolta az ajkát.

– Wernerem!

Hatalmas sóhaj tört fel a kebléből. Halk kiáltása magához térítette a beteget. Kinyitotta a szemét, Reginára nézett, és elmosolyodott.

– Nincs semmi baj – mondta nagy nehezen. – Hol van Tommy? – kérdezte aztán.

A fiatalember közelebb lépett. Sápadt arca meg-megrándult. A sebesült ránézett, és Tommy kiolvasta a szeméből, hogy arra kéri, ne hagyja el a számára legkedvesebbeket. Bólintással jelezte, hogy megértette a kívánságot.

– Jól van, Tommy – mondta Werner csendesen.

Az orvos tevékenykedni kezdett. Tommy átkísérte a hölgyeket a nappaliba. Nyugalomra intette őket, és megígérte, hogy azonnal szól, amint többet lehet tudni a beteg állapotáról. Ezután visszament a hálószobába.

A vizsgálatához Wernert fel kellett emelni, mert a hátán érte a lövés. A golyó elől, a szív közvetlen közelében távozott. Az orvos aggodalmas arccal bekötözte, azután hálóinget húztak a betegre, és kényelmesen elhelyezték az ágyban.

Werner közben többször felnyögött, és ismét elvesztette az eszméletét.

– Doktor úr? – Tommy kérdően fordult az orvoshoz.

A doktor gondterhelten nézett vissza rá.

– Nagyon kevés a remény. A tüdő, a szív... Az utóbbit ugyan csak súrolta a golyó, mégis életveszélyes a sebesülés. Regina asszonyt kímélnünk kell, ameddig csak lehet. Legalább annyira aggódom érte, mint a férjéért. Köztünk maradjon, de a szíve régóta nincs rendben.

Tommy keserűen felsóhajtott. Ez már túlságosan sok volt, Werner és Regina is veszélyben van? Jól tudta, mit jelent egy szívbetegnek az ilyen izgalom.

A sóhajra magához tért a sebesült. Kinyitotta a szemét, meglátta Tommy elkínzott arcát, és máris eleget tudott. Az orvosra nézett.

– Meddig még? – kérdezte halkan.

– Remélem, főmérnök úr, szerencsésen felépül majd, de amennyiben intézkedni akarna... Az embernek mindig készen kell lennie.

Werner egy pillanatra lehunyta a szemét. Feleségére és gyermekére gondolt. Összeszedte magát, és komolyan, ünnepélyesen tekintett Tommyra.

– Barátom, kérlek vidd vissza a feleségemet és a leányomat Németországba. A pénz... Hagyd egy angol bankban, a legszükségesebbekre elég lesz. Ugye, nem hagyod el Reginát és Ursulát, Tommy?

A fiatalember letérdelt az ágy mellé.

– Werner, ha el kell menned, amitől Isten mentsen meg bennünket, azonnal hazatérek a feleségeddel és Ursulával. Légy nyugodt, soha nem fogom őket elhagyni. Hozzám tartoznak, bármi is jön ezután, isten azonban segíteni fog, és megtart. Meg kell tartania nekünk!

Magától értetődően jött ajkára a tegeződés ebben a sorsdöntő órában. Werner megszorította a kezét.

– Regi! Ursula! – lehelte aztán vágyakozva.

Tommy megértette, mit akar, és behívta a nőket. Regina letérdelt a férje fekhelye mellé, és mosolyt kényszerített magára.

– Drága Wernerem, csak hogy a szemembe nézel! Köszönöm a sorsnak. Meglátod, meggyógyulsz. Mondd, vannak fájdalmaid?

Férje szeretetteljesen nézett rá.

– Nem, nincsenek. Jaj, Regi, miért is nem tudtam rólad és Ursulácskáról jobban gondoskodni! Most itt vagytok egy idegen országban. Tommy azonban veletek van, megígérte nekem, hogy soha nem fog benneteket elhagyni.

Regina a takaróba temette az arcát. Ursula melléje térdelt, átölelte, és apja kezét simogatta.

– Apácska, édes, kedves, jó apám, ugye megint egészséges leszel?

Apja végtelen gyengédséggel nézett rá.

– Úgy lesz, ahogyan Isten akarja, Ursulácska. Légy bátor, neked... segítened kell édesanyádnak.

Ursula felugrott, és hirtelen Tommy karjába vetette magát. A fiatalember szorosán magához vonta, szeretettel nézett le rá, és ajka gyengéd tartózkodással megérintette szőke fürtjeit.

A beteg odapillantott, és felcsillant a szeme. A haldoklók sokszor nagyon jól látnak, és Werner Kronegg haldoklott. Megkönnyebbült, boldog mosoly áradt szét az arcán. Tudta, hogy a lánya és édesanyja oltalmazó kezekbe kerül.

Tommy zajt hallott kívülről, és kisietett. Néhány teherautón rendőrcsoport érkezett. Velük jött a három cégfőnök is. Tommy éppen

jókor érkezett, hogy a főnököket, akik már értesültek Werner sebesüléséről, tájékoztassa a beteg állapotáról.

Justus Körner azonnal be akart sietni hozzá, de Tommy visszatarotta, mondván, hogy ne izgassa fel a sebesültet. Egyedül van a felelőségével és a leányával, minden bizonnyal van mit megbeszélniük.

– Egyébként egy táviratot hoztam önnek. Tessék! – mondta Justus Körner.

Tommy meglepetten vette át a sürgönyt:

„APÁD ÉS BÁTYÁD AUTÓBALESETET SZENVEDETT, EGYEDÜLI ÖRÖKÖS TE VAGY. HAZAJÖVETEL SZÜKSÉGES. TÁVIRATI VÁLASZT KÉREK. GRÉTI NÉNI”

Az elmúlt órák eseményei miatt felzaklatott lelkiállapotában Tommy egy ideig fel sem tudta fogni, mi történt.

Meghalt az édesapja. Ez volt az első, amit végre megértett.

Justus Körner fürkészőn nézett rá.

– Remélem, nem kapott rossz híreket, Reiner úr?

– Apám és bátyám autóbalesetben életüket veszítették. Kérem, bocsásson meg, de visszavonulok. Sok volt ez egyszerre.

A fiatalember támolyogva bement a faházba, oda, ahol évek óta mindig megértést, minden bajára, bánatára vigaszt talált.

Tommy csendesen belépett a betegszobába, és leereszkedett a Werner ágya mellett álló székre. A gyászhiót hozó sürgönyt még mindig a kezében tartotta.

Regina elmerült a fájdalmában, és nem figyelt a fiatalemberre. Tekintete férje sápadt arcán nyugodott. Werner ismét eszméletlen volt, és nehezen lélegzett.

Ursula azonban észrevette Tommyt, és azt is, hogy valami nyomja a szívét. Odalépett hozzá.

– Tommy bácsi, újabb rossz hírt hozol nekünk? – kérdezte halkán.

A fiatalember a lány vállára hajtotta a fejét.

– Otthonról kaptam hírt, Ursulácska.

Regina asszony felfigyelt.

– Mi történt, Tommy?

A fiatal férfi némán átnyújtotta neki a táviratot. Az asszony elolvasta, és megszorította a kezét.

– Akkor hát maga is elhagy bennünket? – kérdezte.

Ursula összeresztette.

– Nem! Ó nem, Tommy bácsi, ezt nem teheted!

– Ugyan, hiszen tudod, Ursulácska, hogy nem hagylak el. Tessék, olvasd!

A lány elolvasta a sürgönyt, s amikor visszaadta, bátortalanul megsimogatta a férfi homlokát.

– Tommy bácsi, tudom, hogy mindketten rosszak voltok hozzám. Apád eltaszított magától. Nem tudom őket sajnálni, fájdalmat okoztak neked – mondta halkán.

– Mégis fáj, hogy meghalt az apám.

– Igen – mondta a lány komolyan – ha nem így lenne, megtagadnád önmagadat.

Tommy egy darabig még ott maradt, azután kiment, hogy behívja a főnököket.

A három úr mélyen megindulva lépett annak az embernek a fekhelyéhez, aki legjobb és leghűségesebb munkatársuk volt. Kiválóan oldotta meg a feladatát a hegyi szakasz építésénél. A továbbiakban már sík terepen vezet az út, a megépítése gyerekjáték lesz ahhoz képest, amit Werner létrehozott. Ezt már bármelyik másik mérnök megoldja, mégis kimondhatatlanul fájlalták, hogy cégük elveszíti ezt a zseniális, tehetséges mérnököt. Az orvos közölte velük, Werner Kronegg a legjobb esetben még túléli az éjszakát, de megmentésére nem lehet számítani.

Egy órát kellett várniuk, amíg a beteg ismét magához tért. Fénytelen szemekkel nézett rájuk.

– Uraim, sajnálom, hogy nem tudom önöket állva fogadni.

Megindultan szorították meg a kezét.

– Le vagyunk sújtva, doktor úr. Nagyon fáj, hogy sebesülten kell látnunk. Sajnos, nem segít önön, ha elmondjuk, hogy a tetteseket őrizetbe vettük, és komoly büntetésre számíthatnak – mondta Justus Körner.

– Ha sikerült őket elfogni, akkor ezután nyugalom lesz. A többieket csak azok ketten lázították fel. Kérem, semmiképpen ne büntessenek meg ártatlanokat.

– Emiatt ne aggódjék, doktor úr! A többiek büntetlenek maradnak. De nem akarjuk felizgatni, azért jöttünk, hogy köszönetet mondjunk. Ön sokkal többet tett, mint ami kötelessége lett volna. Nagyon fáj azt látni, hogy emiatt szenvednie kell. Most azonban nyugalomra van szüksége. Holnapig a táborban maradunk, és reggel majd ismét meglátogatjuk.

Ezzel elbúcsúztak. Tommy kikísérte őket a ház elé, és ott hozzájuk fordult.

– Uraim, kérhetem az azonnali elbocsátásomat?

Döbbenet néztek rá.

– Hogyan, Reiner úr? Hát magát is el kell veszítenünk?

– Hallotta, Körner úr, hogy apám és bátyám életüket veszítették egy autóbalesetben. Szólít a kötelesség, nagy örökséget kell átvennem és kezelnem. Sajnos, az orvos nem csinált titkot abból, hogy Kronegg doktor nem éli túl a holnapi napot. Megígértem neki, hogy amint lehunyja szemét, a feleségét és a lányát azonnal visszakísérem Németországba.

– Ilyen körülmények között természetesen nem tartóztathatjuk, bármennyire fájjaljuk is egy ilyen kiváló munkaerő elvesztését.

– Nélkülem is biztosan tudják majd folytatni, jó éjt, uraim!

Szorongásokkal teli éjszaka követte a rettenetes napot. Nem csupán a sebesültnék volt nehéz, de annak a három embernek is, akik szerették és aggódtak érte.

Werner csak rövid időkre tért magához. Regina asszony is magába roskadt, mert nem segíthetett. Többször elájult, és erős szorítást érzett a szíve tájékán, bár már többet is bevett az orvostól kapott gyógyszerből. Végül Ursula lefektette, mert már ülni sem volt ereje.

Tommy ismét visszament a hálósobába, miután Ursula szólt neki, hogy édesanyja már ágyban van.

– Félek nélküled, Tommy bácsi. Kérlek, ne hagyj egyedül a szüleimmel – kérte a lány.

Regina asszony is kérőn feléje nyújtotta a kezét, amikor belépett. A fiatal férfi leült Werner ágyához, Ursula pedig édesanyja fekhelye mellé telepedett.

Így telt el az éjszaka. A hegyek felől, a hajnali szürkülettel lassan közeledett a reggel, amikor betévedt a szobába egy napsugár, és megvilágította az ágyban fekvő házastársak vértelen, sápadt arcát.

Hirtelen, mintha a napsugár riasztotta volna fel, Werner Kronegg felemelkedett, és hörögve levegő után kapkodott. Regina is felriadt, és föléje hajolt.

– Werner!

A férfi tágra nyitotta a szemét, és felesége szemébe nézett.

– Regi. Régim! Ursulácskám!

Erőlködve jöttek a szavak az ajkára. Hirtelen vérsugár buggyant elő a szájából, és vörösre festette az ágyat és az ingét. Segélykérően nézett körül, Tommyra pillantott, és erőtlen mosoly suhant át az arcán. Ezután megtört szemmel a párnájára hanyatlott.

Regina sikoltva ráborult. Amikor meglátta, hogy a szeretett férfi halott, az ő szíve is megszűnt dobogni. Ursula ugyanabban a percben vesztette el az apját és az anyját.

Munkaszüneti napot rendeltek el, amikor Werner Kronegget és a feleségét végső nyughelyükre kísérték.

Nyolc-nyolc ember vitte a maguk készíttette koszorúkkal díszített koporsókat. Váltották egymást, amikor egy-egy csoportnak nehéz lett a teher, mert a hegy legmagasabb pontjára igyekeztek.

Tommy és Ursula ment a koporsó mögött egy misszionárius atya társaságában, aki az egyik közeli bennszülött faluból érkezett. Mögöttük haladt a cég három főnöke, utánuk a mérnökök következtek, az orvos és a munkások.

A hegy csúcsán ásták meg a sírgödört. Leengedték a két egyszerű koporsót, majd a pap megható beszédet mondott. Ezután mindenki odalépett, és utolsó üdvözlétként egy szál virágot dobott a koporsókra. Tommy intézkedett úgy, hogy a két kedves halott az idegen országban is német szokás szerint kapja meg a végtisztességet. A szertartás alatt Ursula mellett állt, a karját fogta, és vigasztalta, amikor feltört belőle a zokogás.

Azután mindennek vége lett. Az emberek lassan szétszéledtek. A főnökök és a mérnökök még kifejezték mély részvétüket Ursulának, azután ők is távoztak. Tommy egyedül maradt a frissen hantolt sír mellett Ursulával. A lány letérdelt, és imádkozott. A fiatalember egy ideig nem zavarta, azután gyengéden felemelte, és elvezette.

Tommy részletesen megbeszélte a főnökökkel, hogy milyen sír- emléket készíttessenek, ők pedig megígérték, hogy nagyon szép és méltó emléket állítanak majd, és fényképet is küldenek róla Langenfurtba.

Tommy és Ursula már másnap útnak indult Németországba.

Egy német vasútállomáson karcsú, törekeny idős hölgy toporgott izgatottan az éppen befutó vonat mellett. A leszálló utasokat kémlelte. Amikor végre megpillantotta Tommyt, megtorpant, mintha nem hinne a szemének.

Mielőtt magához térhetett volna a meglepetéstől, hogy ez az imponáló úr valóban az ő unokaöccse, már át is ölelték az erős karok.

– Grete néni, drága Grete néni!

Az idős hölgy szeme könnybe lábadt.

– Ó, Tommy, hát mégis te vagy! Megváltoztál, alig ismertem rád.

– Te viszont semmit nem változtál, néni. A hajad kicsit fehérebb lett, de egyébként olyan vagy, mint voltál.

– Drága fiam, először is légy üdvözölve a hazádban. Boldog vagyok, mert viszontláthatlak. Hogy ezt megérhettem! Hazajöttél, és nem elveszett fiúként, hanem mint Langenfurt ura. Isten mindent csodálatosan elrendezett, drága fiam. De ezt majd otthon megbeszéljük.

– Igen, nénikém. Most pedig nyisd ki jól a szemedet, mert szeretném bemutatni az útítársnőmet. A kisasszony Ursula Kronegg, akiről már írtam.

Maga elé tolta Ursulát. Az idős hölgy elragadtatva nézett a piruló arcocskára.

– Ursula Kronegg? A kis Ursulácska? Kedves, bájos kisasszonyka, örülök, hogy megismerhetem. Tudom, hogy ön és a kedves szülei sok jót tettek az öcsémmel. Isten fizesse meg! De hol maradnak a szülei? Bizonyára itt vannak ők is.

A kérdés könnyeket csalt a lány szemébe. Tommy belekarolt Grete néniibe.

– Ursula szüleit éppen azon a napon, amikor a táviratod megérkezett, egyszerre ragadta el a kegyetlen halál. Ezért jött velem, és most a te oltalmadba szeretném ajánlani, nénikém.

A néni ijedten megfogta Ursula kezét.

– Szegény gyermekem, mekkora csapás érte! Ez számodra is borzalmas veszteség, Tommy.

– Igen, nénikém, elvesztettem azokat a kedves embereket, akik otthont teremtettek számomra az idegen országban. Erről majd még beszélgetünk nálad. Menjünk, Ursulácska!

Levezette a két nőt az állomás lépcsőin. Kocsit hívott, besegítette a hölgyeket, és intézkedett, hogy a hordárok hozzák el a csomagjait, azután maga is beszállt.

Az első néhány óra izgatott összevisszaságban telt Grete néni otthonában. Rengeteg kérdést tettek fel egymásnak. A gyönyörűen megterített uzsonnaasztal, a szép, régi kávéscsészék, az ezüst süteményes kosárka, az illatozó ostyácskák, az ugyanolyan jó illatú kuglóf szemet gyönyörködtetőek és étvágygerjesztőek voltak, de Tommy alig-alig vette észre őket.

Christinét is üdvözlőnie kellett. A derék öregasszony nem tudott betelni a fiatalúr látványával, aki a távoli országban férfivá érett.

Grete beszámolt Tommy apja és bátyja haláláról. Mint oly sokszor, ezúttal is Hartauba mentek az autójukkal. Kurt ragaszkodott hozzá, hogy ő vezessen, ezért a sofőr Langenfurtban maradt. Félúton, egy hídon egy tehenet terelő paraszt jött velük szembe. A tehen a hídon, az út közepén hirtelen megállt, az autónak éles kanyarban kellett volna kikerülnie. Nem tudni, hogy, a motor mondta-e fel a szolgálatot, vagy Kurt kapkodott. Mindenesetre a paraszt elbeszélése szerint az autó kisodródott az útról, és lezuhant a hídról. Apát és fiát holtan húzták ki a kocsi alól. A súlyos autó agyonnyomta őket.

A baleset után Grete nénit azonnal Langenfurtba hívták, mivel ő volt a szerencsétlenül jártak egyetlen rokona. Mire megérkezett, a holtakat már felravatalozták. A birtok és a két gyár megbízható, régi alkalmazottak vezetésében maradt. A közejegyző Tommy címe iránt érdeklődött Grete nénitől, ő pedig felajánlotta, hogy értesíti a történetekről.

Az idős hölgy elmondta, a közejegyző tudja, hogy Tommy ma érkezik, és holnap délelőtt várja Langenfurtban.

– Látod, mégiscsak igazságos Isten lakik az égben. Mit meg nem tett Kurt bátyád, hogy megfosszon az örökségedtől, és mindent megkaparintson. Mire ment vele? Elérte Isten büntetése, valamennyi fondorlata kárba veszett. Minden a tied lesz, aminek szívből örülök. Csak azt sajnálom, hogy a testvérem, az édesanyád ezt nem érthette meg – fejezte be a néni.

Tommy komoly arccal válaszolt.

– Mindennek ellenére szívesen lemondtam volna az örökségemről, ha apámtól még egy kedves szót hallhattam volna. Örökké nyomni fogja a lelkemet, hogy nem tudott meggyőződni az ártatlanságomról, mielőtt meghalt.

– Ugyan, Tommy! Ha apádat nem vakítja el teljesen Kurt iránti imádata, rég felismerte volna, hogy ártatlan vagy. Hagyjuk azonban a holtakat nyugodni! Most már te vagy Langenfurt és Hartau ura, senki sem vitathatja el a jogaidat.

Tommy megfogta az idős hölgy kezét.

– Meg kell ígérned, hogy Christinével együtt hozzám költözöl Langenfurtba.

A néni szinte ijedten nézett rá.

– Én? Abba az előkelő házba? Mit keresnék én ott? Egy magamfajta öregasszony csak útban lenne.

– Szó sincs róla, Grete néni. Még akkor sem lenne így, ha nem lenne rád mindenképpen szükségem.

– Minek kell neked egy vénasszony?

– Éppen egy tiszteletre méltó idős hölgyre van szükségem, arról már nem is beszélve, hogy szeretnék téged és Christinét egy kicsit kényeztetni. Te leszel Langenfurtban a ház asszonya.

– Istenkém, mit nem mondasz? Biztosan nemsokára feleséget hozol a házhoz. Én, mint a ház asszonya! Mi az elmúlt években nagyon csendes, magunknak való életet éltünk Christinével.

– Ennek ellenére tökéletesen alkalmas leszel a ház asszonyának szerepére, ezt biztosan tudom. Egyelőre visszavonultan élünk majd Langenfurtban. Nem vágyom a társasági élet forgatagára, legalábbis pillanatnyilag nem. Ursula gardedámja is te leszel. Beláthatod, hogy nem lakhatom vele egyedül Langenfurtban, még akkor sem, ha számára a jó öreg Tommy bácsi vagyok.

A néni megütközve nézte a két fiatait.

– Jézusom, hát eszembe sem jutott, hogy Ursulának is Langenfurtban kell laknia!

– Hová mehetne szegény?

– Igen, igen, miután teljesen egyedül maradt, gyámolítanod kell, már csak a szülei miatt is. De nem lenne jobb, ha átmenetileg intézetbe küldenéd?

Ursula összerezte, és elsápadt. Tommy mosolyogva megfogta a kezét.

– Kizárt dolog, nénikém! Ursula ott marad, ahol én vagyok. Nem viselné el, ha idegenek között kellene élnie, ezenkívül megígértem az édesapjának, hogy nem hagyom el. Igen, igen, Ursulácskám, ne nézz rám ilyen rémülten! Grete néni nem tudhatja, hogy szorosan összetartozunk. Ne gondold, nénikém, hogy Ursula intézeti nevelésre szorul. Sokkal többet tud, mint a hasonló korú lányok általában, nem hasonlíthatod össze egy német bakfissal. Természetesen egy kicsit vadóc, mert a sátortáborban nem volt előkelő társaság. Bizonyos szempontból én is elvadultam, de azt majd hamarosan levetkőzzük, igaz-e. Ursula?

A lány megszorította a fiatalember kezét.

– Nagyon jó vagy hozzám, Tommy bácsi – rebegette elcsukló hangon.

Az öreg hölgy fürkészve pillantott a két fiatalra, majd jóságos mosoly jelent meg az arcán, és átölelte a lányt.

– Csak jót akartam, kicsi Ursula. Természetesen veletek megyek Langenfurtba, ha szükség van rám.

Ursula az idős nő nyakába borult.

– Nem szeretnék önnek sok fáradságot okozni, kedves tanácsosné asszony.

– Ettől nem is félek, de a tanácsosné asszony megszólítást ezennel a lomkamrába zárjuk. Ha ez az úr itt a Tommy bácsid, akkor én természetesen Grete nénid vagyok.

Kedvesen megcsókolta Ursulát, aztán Tommyhoz fordult.

– Meg tudom érteni, hogy ezt a kedves teremtest magad mellett akarod tartani. Te most ne figyelj, Ursula, a végén még beképzelt leszel.

– Az én kis Ursulácskám azt sem tudja, mi az a beképzeltség. Ne is tudja meg soha!

Sokáig beszélgettek még. Christine ünnepi vacsorát készített, s utána is tovább folyt a társalgás. Végül Tommy felemelkedett.

– Itt az ideje, Ursula, hogy menjünk. Későre jár, indulnunk kell a szállodába.

Az idős hölgy fejcsóválva nézett unokaöccsére.

– Látszik, hogy a vadonból jössz. Mit gondolsz, mit szólnának egy ilyen kisvárosban az emberek, ha egy ifjú hölgygel szállodába mennél éjszakára? Nem, nem, Ursulácska itt marad nálam.

Másnap Tommy Reiner tele várakozással utazott Langenfurtba. Előzőleg telefonált, hogy küldjenek érte autót. A sofőr azonnal elindult.

Mialatt a jól ismert vidéken haladtak, a férfinak eszébe jutott az a nap, amikor kerékpárján kitagadott, eltaszított fiúként utoljára járt erre. Amikor meglátta szülőháza szép, barokk homlokzatát, az ablakokra pillantott, amelyek mögött egykor édesanyja szobái voltak. – Anya, drága anya! – mormolta maga elé, és elhomályosodott a szeme.

A házban felkészültek a fogadására. Az emberek felsorakoztak a széles kőlépcsőn, hogy üdvözöljék új urukat. Fent, a kapuban ősz hajú, karcsú, idős úr állt. Tommy azonnal megismerte Nimród jogtanácsost, édesapja ügyvédét.

Nimród tanácsos elébe sietett, és kezét nyújtott neki.

– Engedje meg, Reiner úr, hogy elsőként üdvözljem Langenfurt és Hartau új urát.

Tommy komolyan nézett az értelmes, rokonszenves öregúrra.

– Nagyon köszönöm, jogtanácsos úr. Kedves öntől, hogy eljött üdvözölni az elveszett fiút. Feltételezem, édesapám régi barátjaként tudja, hogy apám eltaszított magától – mondta keserűen.

A tanácsos a fiatalember vállára tette a kezét.

– Kérem, ne érezzen keserűséget, Reiner úr. Isten a végén mindent elrendezett, és kárpótolta magát.

– Gondolom, tudja, miért kellett tíz évvel ezelőtt elhagynom ezt a házat.

– A valódi okot csupán rövid ideje tudom, és nagyon jól megértem, milyen érzések voltak magában hosszú évek során, s vannak talán még most is.

Tommy nagyot sóhajtott.

– Valószínűleg mégsem érti egészen, tanácsos úr. Azt mondja, Isten mindent a legjobban elrendezett, amikor engem tett Langenfurt örökösévé. Ez azonban nem homályosíthatja el azt a tényt, hogy mindez nem apám akarata, beleegyezése értelmében történt így. Ő tolvajnak tartott.

Az öregúr együttérzően nézett rá.

– Remélem, ezt a terhet mihamarabb levehetem a válláról, Reiner úr. Mielőtt még átlépné a szülői ház küszöbét, fontos dolgot kell önnel közölnöm. Édesapja úgy halt meg, hogy megbizonyosodott a maga ártatlanságáról, és szándékában állt, hogy mindazt jóvátegye, amit ön ellen vétett.

Tommy összerezett.

– Mit mond? Igaz ez, tanácsos úr? – A fiatalembernek még a lélegzete is elakadt az izgalomtól.

– Igen, igaz. Néhány nappal a halála előtt édesapja nálam járt. Elmesélte, mi történt azelőtt, hogy ön elhagyta a házat. Azt is elmondta, hogyan jött rá később, hogy maga ártatlan. Nagyon elkésredett volt, mindent jóvá akart tenni, de nem tudta, hogyan kerülhetne kapcsolatba magával úgy, hogy a bátyja, Kurt ne szerezzen róla

tudomást. Legyen most elég ennyi, a többit majd megtudja édesapja saját szavaiból.

Tommy felfigyelt.

– A saját szavaiból? Mit értsek ezen?

– Azon a napon, amikor mindezt bizalmasan elmondta, egy levelet adott át nekem megőrzésre. Úgy rendelkezett, hogy abban az esetben, ha a halála előtt már nem találkozhatnának, és személyesen nem tisztázhatnák az ügyeiket, én kézbesítem ezt az írást. Már hosszabb ideje igen gyengének érezte magát, és attól tartott, nem éri meg az önhazatérését. Azt hiszem, ha nincs ez a baleset, akkor sem élt volna már sokáig. Mindent leírt tehát, amit önnek tudnia kell, de erről majd később. Most jöjjön, lépje át könnyű szívvel, szabad lélekkel a szülői ház küszöbét!

Tommy összeszorította a fogát, hogy megőrizhesse a nyugalalmát. Szíven ütötték a jogtanácsos szavai. Tehát apai áldással veheti át az örökségét, édesapja megtudta, hogy ártatlan. Mélyen felkavarta a hír.

Körülnézett, és úgy érezte, álmodik. Láttá az embereket, akik őt, az egykor eltaszítottat jöttek köszönteni. Komoly arccal, néma fejbólintással üdvözölte őket, aztán a jogtanácsos kíséretében felment a lépcsőn. Ünnepi pillanat volt számára, amikor átlépte a küszöböt.

Nem adhatta át azonban magát feltörő érzéseinek, mert a nagy előcsarnokban ott álltak az alkalmazottak, akik a gazdaságot vezették és a két gyárat igazgatták. Hosszú évek óta becsülettel végezték a munkájukat, többségüket ismerte is.

A langenfurti intéző kislánya, aki nem sokkal Tommy távozása után született, csokrot nyújtott át neki, és elszavalt egy versikét. A fiatalember átvette a virágokat, és felemelte a gyermeket.

Az egyik férfi is üdvözlő beszédet mondott. Mindnyájan örültek, hogy ő lett a tulajdonos és nem a bátyja, mert Kurtot nem szerették.

Tommy válaszában kifejezte abbéli reményét, hogy örömmel dolgoznak majd vele, és biztosította a megjelenteket, hogy mindenki a helyén maradhat.

A fiatalember fellélegzett, amikor az ünnepség véget ért. Megkérte az urakat, hogy később legyenek vendégei ebédre, aztán visszavonult a tanácsossal, hogy egy-két fontos dolgot elintézzenek.

Nimród úr elmesélte, hogy Tommy apja néhány nappal a halála előtt, ebédidőben kereste fel az otthonában. Egyedül, bizalmasan akart vele beszélni, mert úgy érezte, Langenfurtban minden lépését, minden szavát figyelik.

– Nagyon meglepődtem – folytatta a tanácsos. – Nemcsak azért, mert nem hittem, hogy Kurt ilyesmire vetemedne, hanem azon is, hogy az édesapja ezt tudja, és el is mondja. Ekkor mesélte el, mi történt azon a napon, amikor önt elűzték Langenfurtból, és sok minden mást is elmondott, amit majd megtalál a levelében. Közölte, hogy a végrendeletét, amelyet évekkkel ezelőtt írt, és amely szerint minden vagyonát Kurtra kívánta hagyni, önnek pedig csak a köteles rész jutott volna, meg kell semmisítenem. Új végrendeletet diktált. Ebben önnek juttatta a Hartau uradalmat és a konzervgyárat, míg Kurtnak jutott volna Langenfurt és a cukorgyár. A készpénzt egyenlő részben kellett volna önök között felosztani. Megkért, haladéktalanul készítenem el a végrendeletet úgy, hogy azt semmiféle törvényes módon ne lehessen megtámadni. Hogy ez utóbbi kéréssel Kurtra utalt, azt világosan láttam. Itt van a levél és a végrendelet. Most magára hagyom. Van még néhány hivatalos elintéznivalóm az intézőkkel és a cégvezetőkkel. Örülök, hogy együtt találhatom az urakat.

– Velünk étkezik, tanácsos úr?

– Örömmel. Még néhány órát maradok. Ha szüksége lenne rám, csak szóljon.

Tommy egyedül maradt. Izgatottan fel-alá járkált a szobában. Valójában csak most érezte magát otthon, most, hogy tudta, apja áldása kíséri. Leült az íróasztalhoz, és felbontotta a levelet.

„Kedves Fiam, Tommy!

Keserves dolog, amikor egy apának a fia bocsánatát kell kérnie. Nekem ezt kell tennem. Az, ami kínzó gyanú formájában már régóta kísértett, mára bizonyossággá lett. Bizonyítékaim vannak arra, hogy nem te vetted el az íróasztalomból annak idején a kétezer márkát. Ártatlan vagy, jogtalanul űztelek el a szülői házból. Azt, hogy kezet emeltél rám, amikor édesanyádat megütöttem, már régen megbocsáttam. Anyádat akartad megvédeni, nem tehetél mást.

Be kell vallanom, édesanyád halála óta nem volt egyetlen boldog óráim. Valójában már régóta nem voltam boldog, mert szívemet

elárasztotta a mérég, amelyet lassan csöpögtettek belém. Ez a mérég felemésztette édesanyád és irántad érzett szeretetemet.

Csak rövid ideje tudom, hogy Kurt hideg számítással áskálódott ellenetek. Hazugságokkal és hamis bizonyítékokkal elhitette velem, hogy anyád megcsalt, és valójában nem az én fiam vagy. Kurt cinkosa, aki segítette a csalásaiban, halálos ágyához hívatott, és meggyón-ta mindazt, amit elkövetett. Elmondta, hogy édesanyád soha nem volt hűtlen hozzám.

Nem kívánom leírni azt a jelenetet, amely a bátyád és közöttem lejátszódott miután büntártarsa megvallotta a történeteket. Bátyád mindent letagadott, és azt állította, az egész csak egy bomlott agyú haldokló lázálma. Még akkor is kitarzott az állítása mellett, amikor elébe tár-tam az édesanyád bűnösségét alátámasztó hamisított bizonyítékokat.

Be kell vallanom, hogy félek. Úgy érzem, minden lépésemet figyel-teti, de ennek ellenére megtalálom majd a módját, hogy új végrende-letet készítek, és ez az irás, amelyet éjjel, titokban készítek, ez is eljut majd a kezedhez. Most már azt is tudom, hogy ártatlan voltál a tol-vajlásban, amellyel meggyanúsítottalak. Isten rendelését látom ab-ban, hogy ártatlanságod bizonyítékát a kezembe adta. Kurt maga volt az, aki tudtán kívül felvilágosított.

Tegnap a dolgozószobámban ültem, és a bankba szánt küldeményt rendeztem. Kurt tudta, hol talál. Belépett, és néhány ezermárkást nyújtott át nekem. Megkért, hogy azokat is küldjem el a bankba. Azt mondta, az íróasztalában találta őket. Állítólag már régen ott voltak, csak nem figyelt fel rájuk. Letette a bankókat az asztalomra. Mivel mással voltam elfoglalva, rájuk raktam a levélnehezéket. Bátyád ezután távozott.

Úgy tűnik a sors akarta úgy, hogy néhány nap alatt valamennyi sötét mesterkedésére fény derüljön.

Itt ismét vissza kell nyúlnom a messzi múltba. Az előtt a nap előtt, amikor elvakultságom miatt arra kényszerültél, hogy elhagyd a há-zamat, nagyobb összeget kaptam ezermárkás bankjegyekben. Mielőtt betettem volna őket a fiókba, véletlenül megláttam, hogy a legfelső bankjegynek 1 864 719 a száma, ami éppen születésem napját, 1864. július 19-ét adja ki. Szinte önkéntelenül ceruzával felírtam a bank-jegy szélére helyesen a születésem napját: 1864. 7. 19. Ezután a töb-

bivel együtt beraktam az asztalfiókba. Másnap eszembe jutott, s még egyszer meg akartam nézni ezt a különlegességet, de a bankjegy nem volt ott. Megszámoltam, a pénzt, és még egy ezermárkás hiányzott. A többit már tudod.

Miután tegnap elkészültem az elszámolással, elővettem a levélnehezék alá tett bankjegyeket. Négy darab volt. A legalsón megláttam az 1 864 719-es számot, a szélén pedig a ceruzás feliratot, amelyet annak idején én írtam oda. Áramütésként ért a felismerés. Kezemben a bizonyíték, hogy Kurt tulajdonította el a bankókat. Nem is volt szüksége a pénzre, hiszen nem költötte el, csak téged akart befekéltetni, ezért lopott meg. Évek óta ott feküdt az íróasztalában, s már el is felejtette, hogyan jutott hozzá.

Aljassága mérhetetlen haraggal töltött el. Átsiettem a szobájába, és fejére olvastam a tolvajlást. Ez alkalommal is tagadott, a vállát vonogatta, és azt állította, biztosan véletlenül kerültek hozzá a bankjegyek, hiszen gyakran cserélnek gazdát.

Én azonban tudom, hogy ártatlan vagy, a pénzt ő vette el, nem Te. Szeretnék kárpótolni. Holnap, mialatt Kurt a gyárban lesz, felkereksem a barátomat, Nimród jogtanácsost, és új végrendeletet készíték. Kurt csak a halálom után fogja megtudni, hogy újabb végakaratomban a javadra rendelkeztem, mert, mint már említettem, félek tőle. Szörnyű, hogy ezt be kell vallanom, de így van.

Ha egy napon elfoglalod majd az örökségedet, Kurt minden eddiginél ádázabb ellenséged lesz, de nem veheti el tőled, ami megillet. Felhasználhatod ellene ezt a levelet, de kérlek, tégy meg mindent, ami erődből telik, hogy ne kerüljön sor összecsapásra közöttetek. Inkább térj ki előle.

Nagyon szeretnék viszontlátni, de azt hiszem, ezt már nem érem meg. Úgy érzem, az átélt izgalmak minden életerőmet elvették. Szeretném, ha legalább ez a levél elmondaná, mit érzek, és mennyire bánom, hogy hagytam magam ellened, és édesanyád ellen hangolni.

Bocsáss meg elvakult apádnak! Élj boldogan, fiam! Áldásom kíséreljen minden utadon.”

Tommy mélyen megrendülve olvasta végig az írást. Most már teljes egészében átlátta bátyja aljasságát. Nehezebbé esett azt mondani,

hogy halottakról vagy jót, vagy semmit. Mélyen elkeserítette, hogy Kurt még anyja becsületébe is képes volt belegázolni.

Sokáig ült a gondolataiba mélyedve. Egy idő múlva felemelkedett, és Nimród tanácsost kérte. Az ügyvéd felajánlotta, hogy minden hivatalos ügyet elintézi.

A legfontosabbakat ebédig elintézték. Ezután együtt étkeztek a vezető alkalmazottakkal. Ebéd után Tommy végigjárta a házat. Úgy tapasztalta, hogy majdnem olyan maradt, mint volt.

A házgondnok elkísérte a körútján, hogy feljegyezze a rendelkezéseit. Tommy közölte vele, hogy édesapja szobáiban kíván lakni. A felette lévő helyiségeket Ursulának szánta. Ezekben a szobákban lakott az édesanyja. Pompás kilátás nyílt belőlük a parkra.

Grete néni átmenetileg édesanyja többi szobáját kapja meg, később pedig az Ursula szobáitól jobbra található helyiségeket rendezik be számára. Ott a saját bútorai között élhet majd.

Ursula szobáinak a kijelölésékor Tommy egy pillanatra elgondolkodott. Mit mondjon a gondnoknak, kinek szánja ezeket a helyiségeket? Hogyan mutassa be a személyzetnek a lányt?

Aztán eszébe jutott, hogy Ursula még kiskorú, tehát a gyámleánya lehet.

– Ezeket a szobákat a gyámleányom, Kronegg kisasszony használja majd – mondta a gondnoknak.

– Parancsára, nagyságos uram – válaszolta a férfi, és ezt is feljegyezte.

– A szobákat azonnal rendbe kell hozni, mivel a hölgyek még ma megérkeznek.

– Tüstént intézkedem, hogy mindent készítsenek elő a fogadásukra.

Tommy ezután átment a jogtanácsoshoz, aki éppen végzett a tenivalóival.

– Lenne még néhány perce számomra, tanácsos úr?

A férfi az órájára nézett.

– Ha nem tart túlságosan soká, akkor igen. Még sok a dolgom, de holnap ismét kijövök. Ha sürgős dologról van szó, tessék.

– Elviszem a kocsimon, tanácsos úr. A nagynénemet és a gyámleányomat szeretném hazahozni. Az utóbbi hölgyről szeretnék önnel

beszélni. A szülei nem sokkal azelőtt, hogy eljöttünk Transvaalból, ugyanazon a napon meghaltak. Édesapját agyonlőtték, amikor a lázongó munkásokat igyekezett lecsendesíteni, édesanyjának pedig az izgalom következtében megállt a szíve. Nagyon sokkal tartozom nekik, és kötelességemnek tartom, hogy a leányukat magamhoz vegyem. A házamba akarom fogadni, otthont szeretnék teremteni a számára, a gyámja kívánok lenni. Még csak tizenöt esztendő. Szeretném megkérni tanácsos úr, hogy legyen segítségemre a formások elintézésében.

Az ügyvéd hivatásánál fogva megszokta, hogy semmin ne csodálkozzék.

– Ezt minden bizonnyal könnyen elintézhetjük. Ha átadja leendő gyámleánya papírjait, a szülők halotti bizonyítványát és egyéb okmányait, azonnal elindítom a hivatalos eljárást.

Ursula este nem tudott azonnal elaludni. Szokatlan volt számára az ablaka alatt robogó autók zaja. Nagysokára mégis elnyomta az álom, és csak későn ébredt.

Bőségesen megreggelizett, közben Grete nénivel beszélgetett. Az idős hölgy nem győzte csodálni a lány tudását, tájékozottságát.

Ebéd után mindketten lepihentek. Hamarosan csengetés verte fel a lakás csendjét. Mielőtt Christine odaérkezett volna, Ursula már szélesre tárta Tommy előtt az ajtót.

– Jól viselkedett a gyerek, nénikém? – kérdezte a fiatalember, és gyengéden kisimította a lány homlokából rakoncátlan fűrtjeit.

– Nagyon aranyos és jó volt — mosolygott Grete néni.

– Akkor hát indulhatunk is Langenfurtba.

Tommy alig bírta magával, annyira örült, hogy hazaviheti Ursulát és a nagynénjét.

– Nagyon szép otthonod lesz, Ursulácska. Bárcsak a szüleid is ve-lünk jöhettek volna! Langenfurt méltó hely lett volna édesanyád számára. Mindnyájunknak akadt volna ott hely. Édesapád velem dolgozhatott volna. De ne szomorítsuk magunkat! Siess, tedd fel a kala-

podat! Langenfurtban minden virágjában áll. Az orgonák csodálatosan illatoznak. Tudod egyáltalán, mi az az orgona, és milyen illata van?

– Nem, csak a te és anya elbeszéléséből ismerem.

– Egész bokrot állítatok a szobádba. Az ember elbódul az illatától. Minden és mindenki eszünkbe jut tőle, akit, és amit valaha is szerettünk. Mindjárt otthon leszünk, Ursulácska. Én is csak akkor leszek igazán otthon, ha te már ott leszel velem. Megszereted majd Langenfurtot, ebben biztos vagyok. Nem is tudod még, mit jelent az otthon és a haza, kis vadócom.

A lány felsóhajtott

– Nem, Tommy bácsi. Nekem nincs más otthonom, csak az, ahol te vagy. Ott mindig szívesen leszek.

A fiatalember fürkésző tekintettel nézett rá.

– Mindig?

A kérdés önkéntelenül szaladt ki a száján, és mindjárt másról kezdett beszélni. A lány azonban meghallotta a kérdést, és hirtelen megremült. Hogy értette ezt Tommy bácsi? Talán nem maradhat örökre Langenfurtban?

A fiatalember azonban nem hagyta, hogy hosszasan töprengjen. Felsegítette a két hölgyre a kabátot, és felkapta a csomagjaikat, hogy levigye őket a kocsinhoz. Aztán hirtelen felnevetett, és letette a bőröndöket.

– Nem, most már nem cipelhetem magam a csomagjaimat. Bizony, más világ ez, Ursulácska. Egy ideig még botladozunk majd az itteni szokások között.

Lementek, és Tommy felküldte a sofőrt a csomagokért. Miután megérkeztek, besegítette a hölgyeket a kocsiba, és végre elindultak.

Ursula megsimogatta az autó ülését.

– Szép kocsi van, Tommy bácsi.

– Kicsit különb, mint Justus Körneré volt. Ahhoz képest valóságos szalon. Bizony, gazdag ember lettem.

A lány a férfi csillogó szemébe nézett, és egyszeriben tudatára ébredt annak a különbségnek, amely kettejük között támadt. Ő szegény árva, Tommy pedig gazdag örökös. Ez a különbség még érezhetőbbé vált számára, amikor megpillantotta a büszke, barokk épületet.

A fogadására megjelent, pompás libériába öltöztetett személyzet egyenesen megijesztette. Belépett a hatalmas előcsarnokba, és elkekedett a szemé. Nem szólt egyetlen szót sem.

Tommy sejtette, mi megy végbe benne, és belekarolt.

– Miért nézel ilyen ijedten? – kérdezte.

– Tommy bácsi, hiszen ez kastély! Nem való vagyok én ide – válaszolta Ursula sóhajtva.

– De bizony, ide tartozol, hamar megszokod majd az új környezetet. Ne félj, itt is csak vízzel főznek. Nézd csak a lépcsőkortlátot! Sokat csúszkáltam rajta kisfiú koromban. Pompás volt, neked is tetszene. Sajnos, most már nem tehetem, legalábbis akkor nem, ha mások is látják. Majd megpróbáljuk egyszer, amikor egyedül leszünk.

Ursulában felébredt a gyerek, és vágyakozva nézte a kortlátot. Tommy elkapta a tekintetét, és jót nevetett.

– Majd legközelebb, Ursulácska, ha előkelő személyzetem nem lesz jelen.

A lány bólintott, aztán Grete nénivel együtt felmentek a lépcsőn. Odafent olyan szobák várták Ursulát, hogy nem győzött csodálkozni.

Művészien faragott bútorok, selymes párnák, drága függönyök és egy kényelmes baldachinos ágy, amely olyan széles volt, hogy akár keresztben is lehetett benne feküdni. Az ablaknál tükrös fésülködőasztal állt, a falnál pedig mosdószekekrény beépített mosdótállal.

– A mosdószekekrényben hideg és meleg víz is van, Ursulácska, de a hálóhoz kis fürdőszoba is tartozik – magyarázta Tommy.

Együtt nézték meg a másik két, Ursula részére előkészített szobát. A szalont empire stílusban, a nappalit fekete ébenfa bútorokkal, tűzpiros párnákkal és függönyökkel rendezték be.

A lány nagyot sóhajtott.

– Itt minden olyan, mint a mesében! Óriási szobák és drága bútorok! Itt fogok lakni?

– Természetesen, Ursulácska, de emellett az egész ház a rendelkezésedre áll. – Tommy nagyon örült, hogy kényeztetheti a lányt.

Ursula azonban hirtelen lerogyott egyik székére, arcát a kezébe temette, és zokogásban tölt ki.

A fiatalember ijedten odalépett hozzá.

– Ursulácska, mi történt veled?

A lány nem válaszolt, csak görcsösen zokogott tovább. Tommy értetlenül nézett az idős hölgyre, aki csitítóan leintette.

– Azt hiszem, én értem Ursulát. Te nem értheted, mi hozta ki a sodrából, mert te csak visszatértél oda, ahonnan elkerültél. Ursula azonban a vadonból jön, nagyon egyszerű körülmények közül. Az itteni pompa felkavarta szegény gyereket. Ugye, kis Ursula, ez az, ami megzavart?

A lány nagy keservesen összeszedte magát, és könnyes szemmel Tommyra nézett.

– Az is hatott rám, amiről Grete néni beszélt, de inkább attól ijedtem meg, hogy eltávolodsz tőlem, Tommy bácsi. Egyszerre úgy éreztem, nem tartozom ide, és valójában te sem tartoztál soha hozzánk. Ez az otthonod, itt vannak a gyökereid. Én viszont csak idegen, betolakodó vagyok. Ez annyira fáj, hogy muszáj sírni, mert én hozzád szeretnék tartozni. Mindig, örökre – hüppögte.

A fiatalember elsápadt. Magához vonta a lányt, és komolyan, szigorúan nézett rá.

– Ezt soha többé nem akarom hallani, Ursula. Nem érzed, hogy ennek az egész pompának és gazdagságnak csak azért örülök, mert szép otthon tudok neked biztosítani? Legalább valamennyit törleszthetek mindabból, amivel a szüleidnek adósa maradtam. Érezd magad itt otthon, ahogyan én otthon éreztem magam a ti házacskátokban!

Ursula a férfi sápadt, feldúlt arcába nézett, és a karjába vetette magát.

– Bocsáss meg, buta voltam és hálátlan. Kérlek, kérlek, légy megint jó hozzám!

Tommy arca mély felindultságról árulkodott. Legszívesebben szorosán átölelte volna a lányt, hogy többé el se eressze. „Édes kis Ursula – gondolta – kár, hogy nem vagy tíz évvel idősebb, vagy én nem vagyok tízzel fiatalabb. Hiszen szeretlek, drága kislányom. Igen, Ursulácska, szeretlek. Nem úgy, mint egykor, amikor hűségesebb játszótársad voltam, egészen másfajta módon, ezt most már biztosan tudom. A szerelmemet azonban mélyen magamba kell zárnom, te nem sejtethsz meg semmit. Becstelenség lenne, ha kihasználnám ártatlan fiatalságodat, és örökre magamhoz láncolnálak. Vajon megérzed-e,

édes kicsi Ursula, hogy a te Tommy bácsidnak mekkora fájdalmat okoz majd, ha egyszer valaki másnak ajándékozod a szívedet?”

Grete néni éles szemmel figyelte a két fiatalot. Aztán felállt, és mosolyogva Tommyhoz fordult.

– Kedves fiam, ne értsd félre Ursulát! Magam is szívesen versenyt bögttem volna veled. Nem is sejtetted, mit jelent nekem, hogy menedékre letem Langenfurtban.

Tommy kinyitotta az Ursula és Grete néni szobáit összekötő ajtót.

– Úgy gondoltam, örülni fogtok, ha a szobáitok egymás mellett fekszenek. Éjszakára nyitva hagyhatjátok ezt az ajtót, úgy nem érzitek majd egyedül magatokat. Ezen az emeleten rajtatok kívül csak Christine lakik, a te szobád közelében, nénikém. Az én hálószobám pontosan Ursuláé alatt van.

Ezzel magukra hagyta a hölgyeket, hogy egy kicsit felfrissíthessék magukat.

– Fél nyolcra rendeltem a vacsorát, addig biztosan elkészültök – szólott vissza az ajtóból. – Aztán vidám arcokat lássak ám az asztalnál!

A szép ebédlőben Ursulának megint volt min csodálkoznia. A halványsárga damasztabroszon fekvő értékes porcelánok, kristály edények és a csillogó ezüst evőeszközök szinte elkápráztatták. Nem tudhatta, hogy mindezek és a helyiség fényűző berendezése mekkora értéket képviselnek, de ösztönösen megérezte a rendkívüliségüket.

Csodálatra méltó volt, hogy a kislány könnyen és gyorsan alkalmazkodott új körülményeihez. Nem szokta meg, hogy előkelően megterített asztalnál étkezzen, az edények, evőeszközök egy részét nem is ismerte, mégis úgy viselkedett, hogy az iskolázott személyzet sem vett észre semmit.

Ebéd után egy órászkát még elbeszélgettek hármasan az egyik kis szalonban. Tommy beszámolt édesapja leveléről és végrendeletéről. Ursula és Grete néni örömmel látta, hogy a fiatalember megszabadult az atyai átok nyomasztó terhetől.

Végül a férfi szóba hozta, ami még a szívéen feküdt.

– Nénikém, Ursula csak a legszükségesebb ruhadarabokkal rendelkezik. Szeretnélek megkérni, hogy a napokban menjetek be a városba, és vegyetek meg mindent, amire szüksége lehet. Bizony Ursulácska, mélyen bele kell nyúlnod az erszényedbe, pár száz fontot rámegy majd.

Eszébe sem jutott, hogy hozzányúljon Ursula csekélyke vagyonához, de azt akarta, hogy a lány függetlennek érezze magát.

Ursula fürkészőn nézett rá.

– Van egyáltalán annyi pénzem, Tommy bácsi?

A fiatalember felnevetett.

– Hogyne lenne. A szüleid csinos vagyont takarítottak meg. Gondolom, ez bőven elég lesz neked tőpénzre.

A lány fellélegzett.

– Örülök, hogy nem vagyok olyan szegény, mint gondoltam. Nem is tudtam, hogy a szüleim ilyen sokat félretettek.

– Tudod, hogy Transvaalban csak kevésre volt szükségük. Édesapád magas jövedelme majdnem teljes egészében megmaradt. Vegyél meg mindent, amit csak akarsz. Ha túl sokat költesz, majd idejében szólok.

Ursula szívére szorította a kezét.

– Nagyon jó, hogy nem leszek a terhedre még ezekkel a kiadásokkal is.

Tommy nagy komolyan a homlokát ráncolta, de nem válaszolt.

Ursula ezen az estén megint nehezen tudott elaludni. Gondolatai tarka összevisszaságban gomolyogtak a fejében. Egy gondolat állandóan visszatért, és örömmel töltötte el: Tommy házában van, ő éppen az alatta fekvő szobában alszik. A szomszédos helyiségben pedig Grete néni, ez az ősz hajú, jóságos tekintetű idős hölgy. Jó helyen van, itt maradhat Tommynál. Az oldalára fordult, és ábrándosan elmosolyodott.

– Jó éjszakát, Tommy! Édes, kedves Tommy!

Azután elaludt.

Grete néni csinos ruhákat választott ki Ursulának. Örömét lelte benne, hogy a bájos kislányt szépen felöltöztesse.

Ursula izgatottan próbálta fel a szebbnél szebb darabokat. Nem is sejtette, milyen elragadóan mutat bennük. Egymás után magára öltötte őket, és Tommynak mindegyikről véleményt kellett mondania. A férfi szeme felragyogott, valahányszor a kislány újabb csinos ruhácskában toppant elébe. Ruhatárában a fehér szín uralkodott, de volt közöttük néhány sötétebb darab is. A legelragadóbb a fekete-fehér kockás taftruha volt.

Ursula a divatos holmokban felnőttebbnek, nőiesebbnek látszott. Tommynak erősen uralkodnia kellett magán, hogy megőrizze a nyugalalmát. Legszívesebben karjába vonta volna a lányt, hogy megcsókolja.

A férfi belevetette magát földbirtokosi és gyártulajdonosi feladataiba. Semmilyen munka nem volt tőle idegen, hiszen ebben a környezetben nőtt fel. Alárendeltjei hamar felismerték, hogy semmi nem marad előtte rejtve. Azt is észrevették azonban, hogy másfajta munka folyik a birtokán, mint Kurt idejében.

Tommy rövid idő múlva ugyanolyan népszerű és közkedvelt lett, mint a sátortáborban volt. Látták, hogy nem idegenkedik a munkától, és derűje, amellyel az ügyeit intézte, a munkatársaira is átragadt. Környezetéből eltűntek a morcos arcok, mindenütt vidámság uralkodott.

Tommy nagy örömmel kezdett ismét lovagolni. Ursula mindig csillogó szemmel nézte, amikor felszállt valamelyik félvér lovára. A fiatalember azonban úgy gondolta, kétszer akkora lenne az öröme, ha a lány is vele tartana.

– Nem volna kedved lovagolni? – kérdezte tőle egyik nap.

– De még mennyire lenne! Irigykedve nézlek, amikor elvágtatsz. Viszont nincs lovam, lovaglóruhám, ezenkívül nem tudok lovagolni.

Tommy úgy tett, mintha mélyen elgondolkodna.

– Akkor először is kellene neked egy ló, másodszer lovaglőöltözet, harmadszor meg kellene tanulnod lovagolni. Nézzük szép sorban! Ló az van, egy szelíd, meggondolt herélt áll az istállóban, éppen hölgylovasra vár. A lovászfúznak kell naponta megjáratnia. Mindig

azt mondod, hogy szeretnéd magad hasznossá tenni. Most itt az alkalom, hogy a segítségünkre légy. Lovaglóruháról hamar gondoskodunk, és lovagolni is egykettőre megtanulsz. Magam foglak tanítani. Akarod?

A lány felujjongott. Nagyon szeretett volna lovagolni, de annak még jobban örült, hogy elkísérheti majd Tommyt.

Megrendelték a lovaglókostümöt, aztán megkezdődött az oktatás. Ursula szorgalmas és tehetséges tanítványnak bizonyult. Igen rövid idő alatt eljutott odáig, hogy elkísérhette Tommyt.

Azt persze nem sejtette, mekkora önuralomra volt a fiatalembernek szüksége, amikor nyeregbe emelte, és mellette lovagolt. Ilyenkor még a közöttük meglévő korkülönbséget is elfelejtette. Szép párvoltak, amint egymás mellett ügettek. Grete néni gyakran nézte őket elégedetten az ablakból.

A néni régóta otthon érezte magát Langenfurtban, megszokott bútorai, meghitt tárgyai között. Szabályosan kivirult a két fiatal társaságában, akik a legkedvesebbek, legdrágábbak voltak a szívének.

Lassanként a vendégjárás is megindult. Tiers tanácsosné ismert és közkedvelt személyiség volt a környéken, időnként magával vitte Ursulát a városba, s ilyenkor látogatásokat is tettek. A néni mindennütt unokaöccse gyámleányaként mutatta be Ursulát, akit mindenki azonnal megkedvelt. Látogatásaikat szívesen viszonzták, mert az emberek szeretnék volna megismerni Langenfurt új urát. Így azután egyre többen mentek ki a birtokra, bár az meglehetősen távol feküdt a várostól.

Nimród jogtanácsos is gyakran megjelent. Többnyire hivatalos ügyben járt, de szívesen ott maradt ebédre és egy kis tereferére is a tanácsosné asszonnyal és Ursulával, akik viharos gyorsasággal meghódították öreg szívét. Gyakran elkísérte Georg fia is. Ő szintén jogász volt, s egy idő óta édesapja társa, aki egy napon majd átveszi az irodáját. Dr. Georg Nimród csinos, huszonhat éves fiatalember volt, elegáns, sportos alkat, kellemes társasági jelenség.

Többször előfordult, hogy édesapja helyett ő jött a hivatalos ügyeket intézni. Ilyenkor rendszeresen meghívták ebédre.

Ursula kedvelte Georg Nimrodot. Friss, természetes lénye Tommyra emlékeztette, s ez számára a legjobb ajánlólevél volt. Ha-

mar megbarátkozott a fiatal jogással, s amikor gondtalanul, vidáman beszélgettek, Tommy mindig elcsendesedett. Georg nyolc évvel volt nála fiatalabb, s elszorult a szíve, ha azt látta, hogy Ursula szívesen van vele és a rokonszenvét is nyíltan kimutatja.

Nimród doktor időnként teniszpartira is ott maradt, s igen vígan voltak Ursulával. Tommy ilyenkor a pálya szélén állt, rettenetesen öregnek érezte magát, és irigyelte Nimródot a fiatalságáért. Valójában persze ő sem volt öreg, ráadásul sokkal fiatalabbnak látszott a koránál.

Ha kettesben volt Ursulával, akkor ugyanúgy tudtak hancúrozni, mint valamikor a táborban. Az a bizonyos lépcsőkorklát is többször szolgált csúszdaként, ha a személyzet és Grete néni látótávolságon kívül tartózkodott. Tommy sugárzott a boldogságtól, ha Ursulácskáját gondtalannak és vidámnak látta. Újra és újra megkérdezte tőle, jól érzi-e magát Langenfurtban, s a lány mindig csillogó szemmel biztosította, hogy igen.

A Kroneggék halála miatti gyászuk enyhült ugyan, de egyikük sem felejtette el őket. A fájdalom csak akkor tört fel elemi erővel Ursulából, amikor Justus Körner ígéretéhez híven elküldte a szülei sírjára készített emlékmű fényképét. Tommynak és Grete néninek komoly erőfeszítésébe került, hogy megnyugtassák a lányt.

Ursula napról napra jobban érezte magát Langenfurtban. Tommy és Grete néni túláradó szeretettel kényeztette, de nemcsak ők, hanem a személyzet tagjai is lesték a kívánságait.

Ursula már több mint két esztendeje élt Langenfurtban. Bájos ifjú hölgy lett belőle, régen nem csúszkált Tommyval a lépcsőkorkláton, de lovagolni rendszeresen elkísérte. A régi, meghitt barátság megmaradt közöttük.

Közeledett Ursula tizennyolcadik születésnapja. Tommy elhatározta, hogy a nevezetes eseményt nagy pompával fogják megünnepelni. Már néhány hónappal a nagy nap előtt javasolta, hogy Ursula vegyen táncórákat. A lány csak akkor egyezett bele, amikor a fiatal-

ember ráállt, hogy vele együtt fog tanulni. Kijelentette, hogy az új társastáncokat ő sem ismeri, de szeretné őket megtanulni.

– Öreg bácsikád vagyok ugyan, Ursula – állította –, de azért még velem is előfordulhat, hogy táncra kell kérnem valakit. Nem szeretnék felsülni, a végén még elveszítem előtted a tekintélyemet.

A lány felnevetett.

– Ez elképzelhetetlen. Te mindent jobban tudsz, mint mások. Persze ez nem csoda, hiszen vénségesen vén vagy. Hány ősz hajszálad van már?

– Ha nem szőke lennék, hanem fekete, akkor már elszomorítóan meglátszanának az ősz hajszálaim. Így azonban szerencsére eltűnnek a világos szálak között – sóhajtotta a férfi.

Ursula vizsgálódva, dobogó szívvel nézett fel rá. Melege lett a tekintetétől, de nyugalmat erőltetett magára.

– Szóval részt veszel a táncórákon?

– Igen, hogy bátorítsalak. Meg aztán engem ér majd az a tisztesség, hogy bevezesselek a bálba. Elkeserítő, hogy ezzel hivatalosan is a báltyúk közé lépek.

– Te leszel a legfiatalabb báltyú, aki valaha is létezett – vélte a lány huncut mosollyal.

Elkezdődtek tehát a táncórák. A környék legjobb tánctanára hetenként kétszer kiment Langenfurtba. Irányításával szorgalmas gyakorlás folyt a nagy bálteremben.

Ursula születése napjának estéjén a ház valamennyi helyisége fényárban úszott. Ez volt az első alkalom, amióta Tommy lett Langenfurt ura, hogy estélyt adtak. Mindenkit meghívtak a környékről, aki csak számított.

Ursula idejében felöltözött, hogy Tommy bácsival és Grete néniével együtt fogadhassa a vendégeket.

Tommy már a fogadószobában állt, amikor a lány lejött. A férfi szeme tágra nyílt a csodálkozástól. Még soha nem látta Ursulát ilyen szépnek, soha ezelőtt nem hasonlított ennyire az édesanyjára. Tommy szíve hevesen dobogott, majd kiugrott a helyéről.

Könnyű, világoskék selyemruha ölelte körül a lány karcsú alakját. Alul sötétebb kék minta, a nyakkivágás körül keskeny, apró gyön-

gyökkel kivarrt gallér díszítette. Ursula karja és válla szabadon maradt, csodálatos haján meg-megtört a fény.

Tommy szinte megrémült a varázslatos látványtól. Ursula nem volt többé gyermek. Olyan volt, mint egy virág, amely kibontotta a szirmait, hogy elbűvölje az embereket.

– Ursulácska, mesebeli tündérhez hasonlítasz. Ha nevetségesnek találok is, meg kell mondanom, csodálatos vagy ebben a ruhában.

A lány nevetve pördült egyet.

– Bizony, Tommy bácsi, ruha teszi az embert. Én is csodaszépnek találok az estélyimet. Amint megláttam, tudtam, hogy ez kell, bár méregdrága volt. Tudod, mibe került, hiszen neked küldték meg a számlát. Nagy könnyelműség volt megvenni, de a jövőben majd igyekszem takarékoskodni. – Ursula megsimogatta a leheletfinom anyagot. – Nagyon jó hozzáérni. Olyan, mint a virágszirom. Fogd csak meg!

Kissé megemelte a bő szoknyarészt, és a férfi kezébe adta. Tommy közvetlenül mellette állt. Belélegezte finom illatát, amely majdnem elvette az esztét.

– Pompás – mondta halkán, aztán gyorsan hátralépett. Félt Ursula közelségétől, elvégre az önfegyelemnek is van határa.

Grete néni is csatlakozott hozzájuk. Gyönyörű, fekete csipkeruhájában igen előkelően mutatott ősz hajával, törékeny termetével.

Hamarosan megérkeztek az első vendégek. A háziak egymás után fogadták, köszöntötték őket és a termék gyorsan megteltek a válogatott társasággal.

A bált megelőző vacsorán Ursulát Nimród doktor vezette asztalhoz, és ő lett az asztalszomszédja is. Tommy szemben ült velük, így hallotta, hogy a lány élénken, de ártatlanul beszélget a jogásszal.

Asztalbontás után szétszéledt a társaság a szomszédos helyiségekbe.

Mialatt a nagytermet előkészítették a bálhoz, az inasok kávékat szolgáltak fel. Ursula egyszer csak odalibbent Tommyhoz.

– Velem is táncolsz majd? – kérdezte.

A férfi homlokát elöntötte a pír.

– Te vagy az ünnepekt, Ursulácska. Annyiszor táncolok veled, ahányszor csak parancsolod.

– Nimród doktor három táncot kért tőlem, akkor te négyszer táncolhatsz velem.

Tommy a legszívesebben átölelte volna, hogy mindenki előtt megcsókolja piros ajkát, de uralkodott magán.

– Négyszer? – kérdezte színlelt aggódással.

– Soknak talárod? – kérdezte a lány elsápadva.

– Én nem, te viszont talán igen. Biztosan megrohannak majd a táncot kérők.

– Azért jöttem először hozzád, hogy biztosítsam, amit neked szántam.

A férfit elöntötte a forróság, de fegyelmezte magát.

– Milyen táncokat szabad kérnem?

Gyorsan megbeszélték, mit fognak együtt táncolni, aztán már meg is szólalt a zene. Mialatt Ursula egyik táncosa karjából a másikéba röpült, Tommy elvegyült a vendégei között. Egyszer csak észrevette, hogy egy fiatal nő fekete szeme szinte erőszakosan rátapad. Odafordult, és látta, hogy Donald kereskedelmi tanácsos leánya bámulja. Grete nénitől tudta, hogy az ifjú hölgy rövid ideig a mostohabátyjával, Kurttal járt jegyben.

Karcsú, sportos jelenség volt. Barna haját férfiasan rövidre vágatta. Húszas éveinek vége felé járhatott. Gúnyos arccal nézegette a társaságot, de amikor a hozzá lépő Tommy felé fordult, egyszeriben igéző lett a szeme.

– Sajnos, házigazdai kötelességeim eddig nem tették lehetővé, hogy elbeszélgethessek önnel. Remélem, megengedi, hogy pótoljam a mulasztásomat.

A fiatal nő tekintete változatlan mohósággal tapadt Tommy arcára.

– Szívesen, Reiner úr. Tudja, hogy egykor a bátyjának, Kurtnak voltam a menyasszonya?

– Igen, nagyságos kisasszony. Remélem azonban, hogy ezért nem kell kerülnünk egymást.

– Szó sincs róla. Éppen ellenkezőleg. Ha maga is úgy akarja, legyünk jó barátok!

A férfi jól nevelten meghajolt, bár egyáltalán nem találta rokonszenvesnek a lányt.

– Kitüntetésnek veszem, ha méltónak talál a barátságára. Úgy hal-
lottam, hosszabb ideig külföldön volt.

A fiatal nő bólintott.

– Igen, persze nem Transvaalban, de azért igencsak távol jártam.
Autótúrán vettem részt. Oroszországon keresztül Perzsiába mentünk.

A férfi meglepődött.

– Egy hölgytől ez rendkívüli bátorságot kíván. Csodálom, kisasz-
szony.

A lány vállat vont.

– Korábban inkább otthonülő voltam, de amióta felbontottam, il-
letve fel kellett bontanom az eljegyzésemet a bátyjával, azóta nem
találom a helyemet. Tudja, miért vettem vissza a szabadságomat?

– Nem, nagyságos kisasszony.

A nő végigsimította a homlokát.

– Túlságosan szerettem ahhoz, hogy mellette éljek, miután rájöt-
tem, durva, goromba ember. Igen, nagyon szerettem Kurtot, és még
akkor is komoly erőfeszítésembe került elhagyni, amikor már tud-
tam, szélhámós, született gazember. Akkor ismertem fel először a
valódi jellemét, amelyet addig elrejtett előlem, amikor magáról be-
szélt.

– Rólam? – kérdezte Tommy, akit akarata ellenére lenyűgözött a
nő nyíltsága.

– Igen, magáról. Szeretet nélkül, cinikusan beszélt, és ugyanilyen
nyersen szólt az édesapjáról is. Egyszeriben megláttam a ragyogó
külső alá rejtett valódi jellemet. Később azután többet is megtudtam
róla, olyasmiket, amik elvették a kedvemet és a bátorságomat attól,
hogy a felesége legyek. Nagyon fiatal voltam még, de sohasem riad-
tam vissza attól, hogy egy felismert tévedést korrigáljak. Közöltem
vele, nem mehetek hozzá, mert gazembernek, örökségvadásznak tar-
tom.

– Ezt mondta, miközben szerette?

A nő furcsa, merev szemmel a semmibe nézett.

– Igen, bár a szívem mellette szavazott. Megérti a döntésemet?

Tommy elsápadt. Nő még soha nem beszélt vele ilyen őszintén.
Ellenszenvesnek érezte, mégis részvét ébredt benne iránta. Látta,
hogy sokat szenvedett, és még most, évek múltán is szenved.

– Együttérzek önnel – felelte csendesen. Nem tudta, mi egyebet mondhatna.

A nő szeme felcsillant, mintha Tommy szavai melegséget ébresztettek volna benne.

– Nem voltak kellemes és szép évek, amelyeket ezután megéltem, Reiner úr. Soha nem beszéltem erről, még a szüleimnek sem. Öregek már, nem értenének meg, és nem is akartam őket ezzel terhelni. Magának könnyen el tudom mesélni, mert tudom, hogy ugyancsak sokat szenvedett a bátyja galádsága miatt. Bámulatossnak találtam, hogy valaki ilyen bátran nekivágjon a világnak. Édesapjától hallottam egyszer, hogy utat épített Transvaalban. Felkeltette az érdeklődésemet, mert szenvedélyes autós vagyok.

– Gondoltam, hiszen említette, hogy távoli és veszélyes autós kirándulásra vállalkozott.

A nő kihúzta magát, a szemében különös fény gyúlt.

– Szeretem a veszélyt. Valószínűleg azért, mert nincs más vesztenivalóm, mint egy félig elrontott élet.

– Egy nő néha többet is veszíthet egy ilyen úton.

A lány vállat vont.

– Amint látja, sértetlenül itt vagyok. Elkészültek az úttal Transvaalban?

– Még nem egészen. A teljes út Fokvárostól Kairóig vezet majd.

– Mesés! Szeretnék egyszer arra autózni. Alkalomadtán részletesebben is kell róla mesélnie.

A zenekar új számba kezdett. Tommy nem akarta a hölgyet udvariatlanul magára hagyni, ezért felkérte.

Tánc közben elmesélte neki, hogy személyesen nem vett részt az út építésén, a legnehezebb szakasz munkálatait irányító mérnök azonban a barátja volt. Azt is megemlítette, hogy az illető úr elhunyt, és a lányának most ő a gyámja.

– Jól tudom, hogy ezt az ünnepséget a gyámleánya tiszteletére rendezte? – érdeklődött a nő.

– Igen. Ma ünnepeljük a tizennyolcadik születésnapját.

Georgina Donald felsóhajtott.

– Csodálatos életkor! Az ember még fiatal és buta, és rengeteg örömet talál az életben.

– Ön talán már nem talál? Hiszen kegyed is fiatal még.

A nő tekintete Tommyra szegeződött.

– Minden üres és ócska lesz, ha a szív hallgat. Szeretném, ha még egyszer megszólalna.

Hirtelen abbahagyta a táncot.

– Elég volt. Ostoba dolog ez a táncikálás. Kérem, ülünk le egy csendes kis szobában, ahol zavartalanul beszélgethetünk még egy keveset.

Tommy tulajdonképpen nem akarta folytatni a társalgást, a többi vendéggel is foglalkoznia kellett volna, a diktatórikus hang sem volt ínyére, de nem lehetett udvariatlan egy hölgygel, aki a vendége. Így azután az egyik üres szobába vezette, és helyet foglalt vele szemben.

Georgina az afrikai évelőről érdeklődött, a férfi pedig minden kérdésére válaszolt.

Belemerültek a beszélgetésbe, amikor Ursula véletlenül arra járt, és benézett a nyitott ajtón. A következő táncot Tommynak ígérte, és őt kereste. Láta, hogy kettesben üldögél egy fiatal hölgygel, aki fekete szemével igézően nézi. A férfi arcát nem láthatta, mert háttal ült neki. Először be akart menni, hogy emlékeztesse a megígért táncra, ám azután inkább visszahúzódott, és szomorú szívvel továbbment.

Georgina Donald figyelmesen hallgatta Tommy szavait. Egyre jobban tetszett neki, úgy, ahogyan férfi nem tetszett még, amióta az eljegyzését felbontotta. Legszívesebben egész estére lefoglalta volna ma.

Megszólalt a zene, amely az Ursulának megígért táncra szólította Tommyt. Nem tudott tovább uralkodni magán, a beszélgetést megszakítva felugrott.

– Bocsásson meg, nagyságos kisasszony, de erre a táncra már eljérkeztem.

A nő dacos ajka kissé megrándult, és ő is felállt.

– Menjen csak! Elvégre a házigazdának kötelességei vannak. Sajnálom.

Georgina a férfival együtt lépett be a bálterembe. Tommy nem sejtette, hogy Ursula nyugtalanul, várakozóan figyel. Vajon elfelejtette-e, hogy neki ígérte ezt a táncot?

Tommy udvariasan a helyére kísérte Georgina Donaldot, aztán meghajolt, és Ursula keresésére indult. Amikor megpillantotta kék ruháját a terem másik oldalán, arrafelé indult, de a lány már jött is elé.

– Már attól félttem, elfelejtetted, hogy ezt a táncot nekem ígérted – mondta.

A férfi szíve felujjongott. Úgy érezte magát, mint a szomjazó, aki hosszú, keserves nélkülözés után végre egy pohár hús forrásvízhez jut.

– Csak nem leszek ilyen utálatos, Ursulácska! Tudod, hogy mindig megtartom a szavamot. Donald kisasszonnyal kellett beszélgetnem. Valamikor a bátyám menyasszonya volt. Rengeteget kérdezett, szinte már udvariatlanul kellett magára hagynom, hogy szabaddá tegyem magam erre a táncra.

A lány szemmel láthatóan megkönnyebbült.

– Örülök, hogy nem felejtetted el.

Georgina Donald érdeklődve nézett Tommy után. Tetszett neki, kimondhatatlanul tetszett. Láttá, hogy Ursulával, a gyámleányával táncol.

Kedvetlenül összevonta szemöldökét. Ezért a kis libáért hagyta faképnél? Azután jobban belegondolt, és úgy találta, rendes dolog, ha valaki még a gyámleányával szemben is szavatartó. Bizonyos figyelmességre vall a női nimmel szemben, és ez is nagyon tetszett a lánynak.

Az estély végeztével Tommy Grete nénivel és Ursulával az oldalon búcsúztatta a távozó vendégeket. Donald kereskedelmi tanácsos és a felesége a leányukkal együtt lépett oda hozzájuk.

Georgina Donald tekintete közömbösen átsiklott Ursula felett. A lány felismerte benne azt a hölgyet, akivel Tommy az üres szobában üldögélt. Ő volna hát Tommy bátyjának egykori menyasszonya? Érdeklődve nézte, de hamarosan kellemetlen érzés hasított belé. Világosan látta, hogy Georgina forró, szenvedélyes tekintettel bűvöli Tommyt, és úgy vélte, a férfi mosolyában beleegyező megértés bujál.

Ursula elsápadt, de nem tudta levenni a szemét Georgináról, aki most barátságos mosollyal Grete nénihez fordult.

– Kedves tanácsosné asszony, hamarosan meg kell látogatnia bennünket Kronegg kisasszonnyal együtt. Sajnos, ma nem volt rá lehetőségünk, hogy jobban megismerjük egymást. Ugye, Kronegg kisasszony, mihamarabb számíthatunk a látogatására?

Ursula bólintott, és nagy nehezen kinyögte, hogy örömmel várja a találkozást. Többet nem tudott mondani, azt viszont, látta, hogy Georgina újabb szenvedélyes pillantást vet Tommyra, és a szavait is hallotta.

– Számítok a látogatására. Minél előbb.

Ezután a szüleivel együtt távozott.

Ursula nem értette, mi történt vele, de hirtelen erős fájdalmat érzett a szíve táján, és a legszívesebben hangosan feljajdult volna. Georgina tekintete birtoklási vágyról árulkodott, és ez megijesztette. Egyszeriben rádöbrent, hogyan érez valójában Tommy iránt. Hosszú, hosszú ideig vak volt, nem ismerte saját érzéseit, csak azt tudta, Tommy mindenkinél drágább számára. Most végre lehullt a hályog a szeméről, és felébredt benne a nő, az asszony. Felismerte, hogy szerelmes Tommyba. Szerelmes belé, nem egykori játszótársába, nem a gyámjába, hanem a férjébe.

Letaglózta ez a felismerés. Tommyra rá sem mert nézni.

Ott állt Grete néni mellett, tette, amit tennie kellett, de közben fogalma sem volt róla, kitől búcsúzik éppen. A lelkében dúló indulatokkal foglalkozott, a fájdalommal, amelyet az okozott, hogy az a nőszemély így mert Tommyra nézni, ilyen birtoklóan, harcra készen... ilyen szégyentelenül.

Ezen az éjszakán Ursula sokáig ébren hánykolódott az ágyában. Már hajnalodott, de még mindig égő szemekkel meredt maga elé. Egyre világosabban látta, érezte, nem élné túl, ha Tommy valaki mást venne feleségül.

Már majdnem világos reggel volt, mire nagy nehezen elaludt. Álomában is elkísérte a fájdalmas aggódás, a forró vágyakozás és a keserű féltékenység. Saját sikolyára riadt fel. Azt álmodta, Tommy egy

asszonnyal sétál a parkban a tó felé, aki egyszer csak belöki őt, Ursulát a vízbe.

– Gyermekelem, mi van veled? – hallotta meg Grete néni hangját.

Felébredt, és ijedten nézett az öreg hölgyre.

– Jaj, Grete néni... Te... Istenem, ugye csak rosszat álmодtam?

– Biztosan. Hallottam, hogy nyöszörögsz, és sóhajtozol, mintha veszedelem fenyegetne. Éppen átjöttem, hogy megnézzelek, amikor felsikoltottál.

Ursula felült, és kisimította a haját a homlokából.

– Kedves, jó Grete néni, hogyan fájhat az embernek álmában ennyire a szíve?

A néni leült az ágy szélére, megfogta a lány kezét, és kedvesen megsimogatta.

– Mit álmодott ez a gyerek?

Ursula nem nézett rá, amikor válaszolt.

– Nem emlékszem.

– Szerencsére az ember hamar elfelejti a rossz álmokat, ha felébred. Úgy látszik, kissé felizgattad, megerőltetted magad a születésnap estélyen. Most azonban ki az ágyból! Hasadra süt a nap. Alighanem egyedül kell reggeliznünk, Tommy már biztosan kiment a földekre.

Ursula felkelt, megmosakodott, gyorsan felöltözött, aztán Grete nénivel lementek reggelizni. Az estély nyomait már eltakarították, és Tommy is elment. Kézcsókját küldte a hölgyeknek, és megüzente, hogy a konzervgyárban van dolga, és ebéd előtt nem jön haza. Ennek Ursula, életében először, örült. Így legalább lesz ideje arra, hogy összeszedje magát.

Tommy szokása szerint először Ursulát kereste, amikor megérkezett. A lány látszólag nyugodtan jött elé, még mosolygott is, bár majdnem belepusztult. Szinte fájt, hogy nem vethette magát a karjába, és nem kérhette meg, szeresse, szeresse ugyanúgy, ahogyan ő szereti. Ehelyett közömbös dolgokról beszélgettek.

Tommy aggódva nézte a lányt. Ursula bátor önfegyelme ellenére észrevette, hogy nem olyan, mint máskor.

– Nagyon sápadt vagy. Nem aludtad ki magad?

A lány nagyot sóhajtott.

– Sokáig nem tudtam elaludni. Sok minden kavargott a fejemben, az egész estét végiggondoltam. Amikor végre sikerült elaludnom, rosszat álmódtam, és még fel is sikoltottam álmomban. Azért mesélem el, hogy ne Grete nénitől kelljen megtudnod.

A férfi felemelte Ursula állát, és fáradt szemébe nézett. Másnak látta az arcát, mint eddig. Érett lett, nem volt többé gyerekes.

– Ugye, nem akarsz nekem gondot okozni. Ursula? Egészen el-esettnek látszol.

A lány szeme megtelt könnyel. A kedves, gondoskodó hangtól egyszeriben gyámoltalanná vált. Tommy aggódva nézte a könnyeit. Ursula elhúzódott tőle, és zsebkendőjébe temette az arcát. Gyengésége csak pillanatokig tartott, aztán minden erejét megfeszítette, és mosolyt kényszerített magára.

– Azt hiszem, tegnap este túlságosan sokat táncoltam. Grete néni is azt mondta, hogy megerőltettem magam.

Szavai nem nyugtatták meg teljesen a férfit, de úgy gondolta, talán valóban csak elfáradt. Atyaián belekarolt a lányba.

– Akkor most egy ideig nem lesz táncolgatás. Nem engedhetem, hogy sápadt, ideges kisasszony legyen belőled. Megint derűs szemeket és rózsás arcot szeretnék látni. Egy szó, mint száz, hosszú ideig nem táncolunk.

– Talán jobb is lesz így, Tommy bácsi.

Másnap reggelre Ursula ismét ura volt önmagának. Nyugodtnak és vidámnak tűnt, mint mindig, bár volt benne valami idegen, szokatlan, ami elgondolkodtatta a férfit.

Az elkövetkező időben egyre inkább úgy érezte, hogy Ursula már nincs iránta a régi meghittséggel, bizalommal. Arra gyanakodott, valamit eltítkol előle.

Egyik nap megkérdezte tőle, mikor jön az ifjú Nimród doktor újra Langenfurtba. Közben a lány vállára tette a karját, és látta, hogy elpi-
rul. Tommy azt hitte, Ursula az ifjú doktor említése miatt jött zavar-
ba. Nem is sejtette, hogy az ő érintésétől vert hevesebben a szíve. A boldogságtól ujjongani, a fájdalomtól sírni szeretett volna.

Ismét eltelt egy-két hónap. Télen részt vettek néhány társasági összejövetelen, ahol többnyire Georgina Donalddal is találkoztak. Azért a langenfurti park fái már magukra öltötték tavaszi zöld ruhájukat.

Tommy nagy bosszúságára Georgina a szó szoros értelmében befészkelte magát a házába. Minden alkalmas és alkalmatlan időpontban megjelent az autóján, amelyet maga vezetett. Többnyire nem érte be rövid látogatással, hanem órákig elidőzött. Teniszezett Tommyval és Ursulával, időnként Nimród doktor is beállt negyedeknek. Hosszú beszélgetéseket folytatott Tiers tanácsosné asszonnyal, többnyire olyan témákról, amelyek egyáltalán nem érdekelték, és ügyesen meghívatta magát ebédre vagy teára. Ursula iránt rajongó barátságot mutatott, a parkot pedig nagyon megkedvelte, sokszor csak azért jött át, hogy ott sétáljon.

Tommy, ha csak tehetette, távol tartotta magát tőle. Vigyázott azonban, hogy ne legyen bántó. Ez nem is volt nehéz, mindig akadt valamilyen fontos üzleti ügy, amire hivatkozhatott. Udvariasan, jól nevelt emberhez illően viselkedett Georginával, bár magában sokszor a pokolba kívánta. A fiatal nő azonban nem adta fel, minden alkalmat megragadott, hogy találkozzanak.

A kialakult helyzet elmondhatatlanul bántotta Ursulát. Halálosan boldogtalan volt, valahányszor Georgina megérkezett, de nem tudta megakadályozni a látogatásait. Azt hitte, Tommy kívánságára vendégeskedik ilyen gyakran Langenfurtban. Időnként elkapta a pillantását, ahogyan Tommyt nézte, s ilyenkor majdnem megszakadt a szíve. Azt persze nem tudta, mit érez Tommy a nő iránt, de természetesnek vette, hogy szerelmes belé. Ha nem így lenne, Georgina semmiképpen nem nézhetne így rá.

A tavasz tovatűnt, beköszöntött a nyár. A langenfurti park szemet gyönyörködtetően virágba borult. Ursula legszívesebben egyedül sétált a parkban, különösen a kis tó vonzotta. Senki nem sejtette, milyen érzelmekkel nézegeti a sima víztükröt. Egyre gyakrabban gondolt arra, milyen jó lenne a tó fenekén nyugodni, ha az ember a fájó szívével már nem élhet tovább.

Egy napon ismét kedvenc helyén üldögélt. Kezében könyvet tartott, de valójában nem olvasott, a vizet nézte. Szinte hallotta, hogy maguk közé hívogatják a hús habok.

Közeledő léptek nesze riasztotta fel ábrándozásából. Kitekintett a bobok mögül, s meglátta Georgina Donaldot. Elegáns nyári ruhát viselt, köpenyét, amelyet a vezetéshez viselni szokott, nyilván az autójában hagyta, autós kalapját sem látta a fején. „Mintha már itthon lenne!” – állapította meg magában Ursula keserűen.

Már megint itt van! A lány úgy érezte, nem képes találkozni vele. Titkos gyűlölet szorította össze a szívét. Biztosan megmondták neki a házban, hogy a parkban találja. Ursula azonban nem volt abban a hangulatban, hogy fecsegen vele. Lélegzetét visszafojtva, mozdulatlanul ült a rejtkehelyén. Látta, hogy Georgina elmegy előtte, és a park kapuja felé indul. Abból az irányból szokott Tommy hazajönni a földekről.

Ursula halkán felsóhajtott. Az utóbbi időben egyre ritkábban kísérte el Tornmyt lovagolni. Állandóan kifogásokat talált, a férfi pedig végül feladta, és nem hívta többé. Úgy gondolta, a lány nem akar hosszabb időre elmenni otthonról, nehogy elkerülje Nimród doktort.

Georgina kikémlt a kapun, aztán visszafordult. Nem ment azonban messzire, ismét megfordult, és lassú léptekkel a kapuhoz sétált. Kis idő múlva megérkezett Tommy. Georgina elébe ment, megállt mellette, és csevegni kezdtek.

Biztosan megbeszélték, hogy itt találkoznak. Tommy leszállt a lóról, a kantárjánál fogva vezette, és lassan továbbindult Georginával.

Ursula szíve majdnem megszakadt. Üres tekintettel nézett utánuk, aztán fáradtan felemelkedett, hogy bemenjen a házba. Szégyellte, hogy leselkedik, de nem tehetett másként.

Látta, hogy Georgina élénken beszél Tommyhoz, azután egyszer csak a nyakába borul és átöleli.

Többet nem látott, nem akart látni. Megfordult, és bemenekült a házba. Az előcsarnokban az egyik inas éppen a korlátot fényesítette. Ursula nyugalmat erőltetett magára.

– Szóljon, kérem, a tanácsosné asszonynak, hogy erősen fáj a fejem. Ma nem ebédelek velük, szeretnék lepihenni.

Az inas meghajolt.

– Igenis, nagyságos kisasszony.

Ursula továbbstietett. Végre elérte a szobáját, végre egyedül lehetett az elkeseredésével és a bánatával. Bezárta maga mögött az ajtót, és erőtlenül, megsemmisülten a díványra rogyott.

Mozdulatlanul feküdt, elborította a fájdalom. Nem tudott másra gondolni, csak arra, hogy Tommy egy másik nőt tartott a karjában, akinek ezek szerint jogában áll, hogy a nyakába boruljon.

Igaz tehát, amitől már régen félt. Sejtette ugyan, a bizonyosság mégis váratlanul, felkészületlenül érte. Szóval Georgina Donald lesz Tommy felesége, Georgina, aki oly szemérmetlen és sóvár pillantásokkal méregette.

Így feküdt ott, kétségbeesetten. Nem mozdult, nem sírt, nem panaszkodott, csak feküdt, mint akiből minden életerő elszállt.

Egy idő múlva hallotta, hogy megmozdul az összekötő ajtó kilincse, és Grete néni halkán a névén szólítja.

Képtelen volt válaszolni. Úgy érezte, most senkire nem tud ránézni, egy szót sem tudna kinyögni. Legszívesebben felordított volna fájdalmában.

A néni halkán visszahúzódott. Azt hitte, Ursula alszik.

Tommy egyáltalán nem örült, amikor Georgina hirtelen felbukkant előtte a parkban. Biztos volt benne, hogy kileste, mégis illedelmesen köszöntötte.

– Így, egyedül a parkban? Ursula merre van?

– Nem tudom. A tanácsosné asszony azt mondta, vagy a szobájában van, vagy a parkban. Ő maga a háztartással volt elfoglalva, nem tudott elkísérni. Kerestem Ursulát, de nem találtam. Valószínűleg a szobájában tartózkodik. Mindenesetre örülök, hogy találkoztunk. Legutóbbi látogatásaim során nem volt szerencsém magához.

Tommy mindkét alkalommal bezárkózott a dolgozószobájába, és a számlakönyveit vizsgálta. Inasának utasítást adott, mondja azt, hogy átlovagolt Hartauba.

– Sajnálom, hogy elkerültük egymást.

– Annál inkább kötelessége, hogy most egy kicsit elbeszélgessen velem.

A férfi nem tehetett másként, ha nem akart udvariatlannak mutatkozni. Úgy gondolta, amúgy sem beszélgethetnek zavartalanul, mert minden percben arra járhat valaki, ha más nem, hát egy inas vagy valamelyik kertész.

Beszélgetve sétáltak egymás mellett. Semmiségekről folyt a szó, aztán Georgina egyszer csak elállta Tommy útját. A szeme szikrázott, és a férfi rögtön észrevette, hogy izgatottabb, mint eddig bármikor.

– Meddig akarja még ezt az érdektelen szócséplést folytatni? – kérdezte felindultan.

Tommynek ráncba szaladt a homloka.

– Igazán sajnálom, nagyságos kisasszony, ha untatja a beszélgetésünk – felelte kimérten.

Ez a hang végképp kihozta Georginát a sodrából.

– Tud arról, Tom Reiner, hogy a hidegségével és a közönyével a kétségbeesésbe kerget? – kérdezte indulattól rángatódzó arccal.

A férfi együttérzően, ugyanakkor elutasítóan nézett vissza rá.

– Kérem, nyugodjék meg, nagyságos kisasszony. Viselkedjék okosan!

A nő felháborodott.

– Viselkedjék okosan? Ó, mennyire gyűlölöm ezeket a szavakat a maga szájából! Hát még mindig nem tudja, hogy minden porcikám maga után kiált? Nem tudja, hogy már szinte megőrülök a vágytól? Nem bírom tovább a várakozást, végtére nem vagyok madárijesztő. Valóban hidegvérrel képes elnézni, hogyan emészti el magát egy nő maga miatt? Akarlak, Tom Reiner, szeretlek! Légy kegyes, és add fel a tartózkodást! Tom, Tom, csókolj meg! Elepedek utánad.

Hirtelen, mielőtt a férfi megakadályozhatta volna, a karjába vetette magát, átkarolta a nyakát, és követelően csókra nyújtotta az ajkát.

Ez volt az a pillanat, amelyet Ursula még látott, s amely után kétségbeesetten elsietett.

Tommy megmerevedett, erős kézzel megragadta Georgina karját, és lefejtette a nyakáról. Arca kővé dermedt.

– Térjen magához, nagyságos kisasszony! Ön beteg. Szavait olybá veszem, mintha nem hallottam volna. Sajnálom, de nem viszonzhatom az érzelmeit.

Georgina felhördült, mint egy sebzett állat.

– Ember maga vagy köszikla? – sziszegte. – Nem érez irgalmat egy nő iránt, aki nem élhet maga nélkül? Tom, irgalmazzon! Irgalmazzon, kérem.

Le akart térdelni a férfi elé, ő azonban visszatartotta.

– Ne felejtse el, hogy bármelyik pillanatban erre jöhet valaki. Mit gondolnának, ha ebben a helyzetben találnának bennünket?

A nő szeme felragyogott.

– Bárcsak jönne valaki, bárcsak meglátnának a karjában! Lenne hozzá bátorsága, hogy kompromittáljon? Ha tisztességes ember, eleget kell tennie a kötelességének.

Ez a néhány szó a részvét utolsó szikráját is kitörölte Tommyból. Rájött, Georgina csapdát állított neki, hogy ráeröltesse az akaratát. Tommy nyugalma visszatért. Felismerte, mire megy ki a játék, és nem kímélte többé a nőt.

Messze eltartotta magától, és hidegen, megfontoltan nézett szétzilált arcába.

– Gondolja, hogy olyan gyámoltalan alak vagyok, akinek egy nő ilyen módon elrabolhatja a szabadságát? Nagyon téved. Ha én egyszer megnősülök, magam fogom a feleségemet kiválasztani, én akarok az ostromló lenni. Nem kívánok egy uralkodni vágyó, szenvedélyes asszony alattvalója lenni. Ne rendezzen nekem még egyszer ilyen jelenetet, mert szavamot adom, akár meglátnak bennünket, akár nem, nem teszek eleget a kötelességemnek. Ha el akarja játszani a jó hírért, ám tegye, de a saját számlájára. Most pedig józanodjon ki végre!

A nő vadul felhördült.

– Ó, férfiak, ti önző, borzasztó teremtmények! Egyik rémesebb, mint a másik. Ítékezni szeretnétek a szegény nő fölött, aki elárulta az érzelmeit. Úgy gondoljátok, ehhez jogotok van. Jogotok van mást elítélni, ti azonban azt tehetitek, amit a véretek, az ösztönötök parancsol. Senki nem szól meg ezért benneteket. Rólunk, nőkről azonban megvetéssel szóltok, ha túlaradó érzelmeink egy férfi karjaiba üznek bennünket. Milyen jupon teszitek ezt? Mi jogosít fel benneteket arra, hogy különbnek véljétek magatokat nálunk?

A férfi nagy levegőt vett.

– Nem ítélem el, csupán nem viszonzom az érzelmeit. Valódi férfi nem nyújtja a kezét olyan nőnek, aki önként felajánlkozik neki. Egy nő is meghódíthatja a férfit, aki tetszik neki, de ezt úrihölgyhöz méltó módon kell tennie. Ha azután a férfi elzárkózik előle, ugyanúgy le kell róla mondania, mint a férfinak, ha a nő nem szereti. Soha nem csináltam titkot abból, hogy az egyetlen érzés, amelyet ön iránt érzek, a részvét. Nem akarta megérteni, hogy így van, bár elmentem a legvégső határig, ameddig még elmehettem anélkül, hogy lovagiatlan lettem volna. Ön, birtoklási vágyában, ki akarta kényszeríteni azt, amit jószántamból megadni nem akartam. Ezzel elvesztette a jogát, hogy úgy viselkedjem önnel, ahogyan azt egy hölgy joggal elvárhatja egy férfitől. Ezért saját érdekében is arra kell kérnem, hagyja el a házamat, és soha többé ne tegye be ide a lábát.

Georgina, mint akit villámcsapás ért, felegyenesedett, és kirántotta a karját a férfi keze közül.

– Ezt merészelte velem! Ezt, velem! Lenne csak nálam fegyver, lelőném.

Tommy komolyan nézett rá.

– Örüljön, hogy nincs magánál fegyver. Csak saját magát tenné szerencsétlenné.

A nő rekedten felkacagott, öklével a levegőbe csapott, majd szájához emelte, és erősen beleharapott.

– Gyűlölöm, gyűlölöm, magát! – sziszegte, és elborult tekintettel nézett a férfira.

Tommy vállat vont. Fárasztotta a jelenet.

– Még mindig jobb, mintha szeretne. A szerelmével nem tudok mit kezdeni, a gyűlöletét majd csak elviselem valahogy.

A nő egy darabig még izzó szemmel nézte, azután megfordult, és sietve eltávozott.

Tommy lassan elindult a ház felé. Sokkal jobban megviselte a jelenet, mint mutatta. Nem könnyű egy férfinak kitérnie egy nő nemkívánatos szenvedélye elől. Rossz hangulatban lépett be a házba. Most nem kiáltott Ursula után, úgy érezte, még körülötte lebeg a zabolátlan szenvedély fertőző lehelete. Megörült, amikor Grete néni közölte vele, hogy Ursula ma nem jön le ebédre, mert erős fejfájás gyötri.

Az idős hölgy kutatva nézett Tommyra.

– Te sem vagy jó színben. Sápadtak és elcsigázottak látlak.

A fiatalember felsőhajtott.

– Bocsáss meg, ha ma nem leszek kellemes társaság. Bosszantó találkozásom volt.

– Gondolom, Georgina Donalddal. Itt járt a házban, és utána érdeklődött. Megmondtam neki, hogy kimentél a földekre, de nem sokára hazajössz. Erre Ursula felől kérdezett, és meg akarta keresni a parkban. Mielőtt kiment volna, még visszaszólt a maga erőszakos, parancsoló módján. Azt mondta, meg kell hívnom ebédre, különben nem kap enni, mert késő lesz, mire hazaér. Láttam, hogy elhajtott, te pedig abból az irányból jöttél, így nem kellett túl nagy éleslátás ahhoz, hogy rájöjjek, vele találkoztál.

– Így van, Grete néni – hangzott a rövid válasz. A tapasztalt asszony nem kérdezett többet.

Ebéd után Tommy visszavonult a dolgozószobájába, miután Grete néni megígérte, hogy megnézi Ursulát.

– Csak hallgatózom az ajtaján, nem megyek be. Nem akarom felkelteni, fejfájás ellen az alvás a legjobb orvosság.

A néni felment, lenyomta a kilincset, hallgatózott egy ideig, de semmi nem mozdult. Ursula hallotta, hogy az idős hölgy ott áll az ajtaja előtt, de nem volt ereje ahhoz, hogy lerázza magáról a bénultságot.

Tommy, mielőtt dolgozószobájába ment volna, útba ejtette a hálószobáját, és lélegzetét visszafojtva hallgatózott felfelé, Ursula hálószobája felé. Teljes volt a csend, így ő is azt hitte, hogy a lány alszik.

A férfi levert és lehangolt volt. Úgy érezte, erre a napra még nincs vége a kellemetlenségeknek.

Elmélyülten dolgozott, amikor Nimród doktor érkezését jelentették. Tommy elégtételt érzett. Georg Nimród ma hiába jött, nem láthatja Ursulát. Aztán elszégyellte magát kicsinyességeért, és a lehető legnagyobb szívéllyel fogadta az ifjú jogászt.

Nimród doktor rendkívül komolynak, ünnepélyesnek látszott. Tommy kérdően nézett rá.

– Üzleti ügyben jött, kedves doktor?

– Nem, Reiner úr, ma nem.

– Akkor sajnálom, hogy az én társaságommal kell beérnie. A nagynéném ilyenkor pihen, és csak a délutáni teánál mutatkozik ismét. A gyámleányom erős fejfájása miatt pedig már az ebédnél sem jelent meg.

– Sajnálom, hogy Kronegg kisasszony nem érzi jól magát.

Tommy szivart és gyufát tolt eléje.

– Megkínálhatom egy pohár borral, doktor?

– Nem, köszönöm Reiner úr. Rágyújtani sem szeretnék, amíg nem mondom el, miért jöttem ma Langenfurtra. Beszélhetek?

Tommy egy percig bénultan ült, de gyorsan erőt vett magán.

– Kérem, hallgatom.

– Köszönöm. Kronegg kisasszony gyámjához szeretném intézni a szavaimat.

Tommy összerezsent, a szívverése is kihagyott, és érezte, hogy elfehéredett. Elérkezett hát a pillanat, amelytől már oly régen tartott. Összeszorította a fogait. Minden erejét összeszedte, hogy a nyugalmat legalább látszólag megőrizze.

– Mit óhajt velem közölni?

Nimród doktor rövid habozás után kihúzta magát, felemelkedett, és ünnepélyes tartással, izgalmát leplezve beszélni kezdett.

– Nem kívánok kertelni, Reiner úr. A gyámleánya, Ursula Kronegg kisasszony kezét szeretném megkérni.

Georg Nimród nem sejtette, mit él át ebben a percben a vele szemben ülő férfi.

Tommy leküzdötte örült izgatottságát, s kicsit rekedten, de nyugodtan, nagy önuralommal szólalt meg.

– Gyámleányom egyetért az ajánlatával?

Az ifjú doktor tiltakozón legyintett.

– Ó nem, Reiner úr. Először önhöz fordultam. Ursula kisasszonynak eddig nem említettem sem a szerelmemet, sem a szándékomat. Mindemellett azt hiszem, sejtí, hogyan érzek, mert valószínűleg nem sikerült elrejtennem az érzéseimet. Igaz, még nagyon fiatal és tapasztalatlan, így lehetséges, hogy nem vett észre semmit. Ennek ellenére remélem, nem fogja elutasítani az ajánlatomat. Mindig nagyon barátságos és kedves volt velem. Úgy éreztem azonban, kötelességem, hogy először önnel beszéljek. Szeretném megkérni, hogy tájékoztas-

sa Ursula kisasszonyt, és támogassa a kérésemet. Anyagi helyzetemet ismeri. Apám egyetlen fia vagyok, elhalt édesanyámtól is jelentős vagyont örököltem. Apámmal dolgozom, jövedelmem lehetővé teszi, hogy a feleségemnek gondtalan életet biztosítsak, és minden kívánságát teljesítsem. Remélhetem, hogy támogatja a kérésemet?

Tommy nagy nehezen összeszedte magát. Rettenetes fájdalom szorította össze a szívét, legszívesebben azonnal kirúgta volna Nimród doktort. Tudta azonban, a sors akaratával nem lehet szembe szállni. Nem kételkedett abban, hogy Ursula szereti az ifjú jogászt. Lát szívesen nyugodtan válaszolt.

– Tájékoztatom a gyámleányomat az ajánlatáról. Ha Ursula elfogadja, nem fogom megtagadni a beleegyezésemet.

– Hálásan köszönöm, Reiner úr. Ha megengedi, holnap jelentkezem Ursula kisasszony válaszáért.

Georg Nimród elbúcsúzott, és elhagyta Langenfurtot.

Tommy visszaroskadt a székébe. Már nem kellett uralkodnia magán. Arca kiábrándult és fáradt volt.

Mára abbahagyta a munkát, nem tudott többé koncentrálni. Egy idő múlva felugrott, és zaklatottan járkálni kezdett a szobájában, mint aki a gondolatai elől menekül.

Közeledett a teázás ideje. Tommy átment a szalonba. Nyugtalanul várta, lejön-e Ursula, ám az asztalnál csak Grete néni várta.

– Ursula még mindig alszik. Hiába kopogtam, nem kaptam választ. Még hagyom aludni, de vacsorához majd felkeltem, elvégre reggel óta nem evett semmit – mondta a néni.

Csendesen teázgattak. A férfi nem tett említést Nimród doktor látogatásáról. Még nem tudott volna nyugodtan beszámolni róla.

Megitta a teáját, aztán felemelkedett, és elbúcsúzott Grete nénitől, aki mosolyogva nézett fel rá.

– Milyen komorak vagyunk mi ketten a gyerek nélkül! Mi lenne velünk, ha Ursula nem lenne itt?

A kérdés szíven ütötte Tommyt. Ursula hamarosan elhagyja Langenfurtot. Minden szürke és üres lesz.

Nem válaszolt Grete néni megjegyzésére, csak kényszeredett mosollyal bólintott.

Újra nyugtalanul járkált a szobájában. Rettegve gondolt arra, hogy elveszíti Ursulát. Többször is átment a hálószobájába és hallgatózott, de odafent minden csendes volt.

Röviddel vacsora előtt aztán meghallotta a lány lépteit. Ezek szerint felébredt, és lejön majd enni. El kell neki mondania, hogy Nimród doktor megkérte a kezét.

Ursula órákig feküdt mozdulatlanul a díványon. A bánatán kívül nem tudott másra gondolni. Folyton csak az járt az eszében, hogy nem bírná elviselni, ha Tommyt egy másik asszony oldalán kellene látnia. Nem, akkor inkább meghal.

Hallotta, hogy uzsonnatájban Grete néni kopogott az ajtaján és a nevéen szólította, de nem mozdult. Senkit sem akart látni. Tovább feküdt, órákig nem mozdult, de aztán fázni kezdett.

Amire felkelt, már vacogott a hidegtől. Beburkolózott egy takaróba. Meleg, júniusi nap volt, mégis fagyosnak érezte a világot, amióta tudta, hogy Tommy máshoz tartozik.

Nem tudott felmelegedni, ezért járkálni kezdett a szobában. Meglepte, hogy a lába egyáltalán engedelmeskedik az akaratának. Eszébe jutott, hogy lemegy a tóhoz, és véget vet a szenvedésnek. Aztán hirtelen heves vágyat érzett arra, hogy még egyszer láthassa Tommyt. Minden erejét összeszedte, és válaszolt, amikor Grete néni bekopogott, hogy vacsorához hívja.

– Ursulácska, te kis mormota, a fél napot átaludtad. Hogy vagy, kedvesem? Elmúlt a fejfájásod? – kérdezte a néni. Átölelte Ursulát, és aggodalmasan kitapintotta a pulzusát.

A lány egy percig a karjába simult. Nagyon jó volt érezni, hogy van még valaki, aki szereti. Minden erejére szüksége volt, hogy válaszoljon.

– Még nem múlt el egészen, néni.

– Ki kell menned egy kicsit a szabad levegőre. Előbb azonban eszel valamit. Az üres gyomor is okozhat fejfájást. Vacsora után ki-

megyünk egy félóráskat sétálni. Meglátod, mindjárt jobban leszel tőle.

Ursula nagy nehezen erőt vett magán. Csak még egyszer láthassa Tommyt!

Amikor Grete nénivel belépett az ebédlőbe, a férfi már ott volt. A lány ösztönösen megérezte, hogy izgatott, de azt hitte, Georgina az oka. Alig tudta visszafojtani fájdalmas sóhaját.

– Jobban érzed magad, Ursula? – kérdezte Tommy.

Érezte, hogyha férfi gondolatai másutt járnak. „Miért tesz úgy, mintha érdekelné, amikor csak Georgina jár az eszében?” – gondolta keserűen. Nehezen, de sikerült azt mondania, hogy jobban van, bár a fejfájása még nem szűnt meg teljesen.

Az asztalnál szemben ült Tommyval. Magába kényszerített néhány falatot, és közben úgy nézte a férfit, mint aki örökre magába akarja zárni a szeretett vonásokat. Tommy beszélgetett a hölgyekkel, de gondolatai szemlátomást másutt jártak.

Ursula nem tudta, hogyan sikerült túlélnie a vacsorát. Éppen elnézést akart kérni, hogy makacs fejfájására hivatkozva távozzon, amikor Tommy visszatartotta.

– Kélek, Ursula, gyere át a szobámba. Valamit sürgősen meg kell veled beszélnem. Grete néni, bocsáss meg, de negyed órára magadra hagyunk.

Az idős hölgy egy kicsit meglepődött ugyan, de nem válaszolt, csak bólintott.

Tommy a szobájába vezette Ursulát, és helyet kínált. Teljesen lefoglalták a gondolatai, óriási erőfeszítésébe került, hogy megőrizze az önuralmát, így nem figyelt akkora szeretettel a lányra, mint máskor. Ha nem így van, biztosan észreveszi, hogy nagyon rossz állapotban van. Egy egyszerű fejfájástól nem lesz valaki ilyen elesett.

Ursula alig állt a lábán. Erőtlenül leroskadt a felkínált székbe. Fénytelen szemmel nézte a fel és alá járkáló férfit. „Most fogja elmondani, hogy eljegyezte Georginát” – gondolta, és az ajkába harapott.

Tommy hirtelen megállt előtte, nagy levegőt vett, és fojtott izgalommal, rekedten beszélni kezdett.

– Fontos dolgot kell veled közölnöm, Ursula, méghozzá ma, bár tudom, hogy nem vagy egészen jól. Talán jótékonyan hat majd rá, amit mondok. Délután itt járt Nimród doktor és megkérte a kezedet. Felkért, hogy legyek a szószólója. Gondolom, erre semmi szükség. Meggyőződésem, hogy viszonzod az érzéseit, és örömmel mondasz majd neki igent. Azt nem kell mondanom, hogy olyan ember, aki méltó egy nő szerelmére, ezenkívül anyagi helyzete megengedi, hogy gondtalan, kellemes életet biztosítson számodra. Holnap eljön a válaszóért. Ma nem akart zavarni, mivel nem érezted jól magadat. Ugye, szereted és elfogadod az ajánlatát?

Mindezt úgy hadarta el, mintha betanult szöveget mondana fel.

Ursula először csak annyit értett, hogy a férfi nem GeorGINÁRÓL beszél. Aztán lassan felfogta szavai értelmét, és még jobban elfehéredett.

Hátrahajtotta a fejét, és lehunyta a szemét, hogy ne kelljen Tommyt látnia. Idegennek, ridegnek érezte. Nem sejtette, mennyire nehezeére esett ez a közömbösség.

Tommy tehát arra akarja rávenni, hogy legyen egy másik férfi felesége. Kapóra jött számára Nimród doktor leánykérése, hiszen itt már nincs hely a gyámleánynak.

Megborzongott, az ajka mozgott, de hang nem hagyta el a torkát.

– Ursula! – szólt rá a férfi aggodalmasan.

A lány kétségbeesett szemmel meredt rá, és minden erejét összeszedve felemelkedett. Mintha a távolból jönne, úgy hallotta a saját hangját.

– Kérlek, mondd meg Nimród doktornak, nagyon sajnálom, de csalódást kell neki okoznom. Fájdalom, nem fogadhatom el az ajánlatát. Nem, soha!

A férfi összerezzen. Halálraítéltnek érezte magát, akivel közük, hogy kegyelmet kapott.

– Hát nem szereted? – kérdezte alig hallhatóan.

A lány egész testében reszketett. Megint beszélni akart, de végül kiáltás tört fel a kebléből.

– Nem, nem szeretem!

Választ sem várva, üzött vadként kimenekült a szobából, fel a sajátjába. Magára zárta az ajtót, és erőtlenül a padlóra rogyott. Keze görcsösen markolta a szőnyeget, és halkan nyöszörgött.

Tommy meg akar nőszülni, és azt kívánja, hogy ő hagyja el a házat. Felesleges lett, teherré vált. Nincs többé hely számára ott, ahol Georgina lesz az úrnő. Már a férfi szívében sincs helye, onnan is kiszorították.

Mindennek vége, nincs más megoldás, mint a tó. Össze kell szednie az erejét, lábra kell állnia, ki kell tartania, hogy az utolsó utat megtehesse a vízig.

Rázta a hideg, vad, kízó gondolatok kavarogtak a fejében. El, csak el innen! El innen, a hús tóba, ahol minden szenvedés elmúlik. Meg kell várnia, amíg elcsendesedik a ház. Nem szabad, hogy megsejtsék, mire készül, mert biztosan visszatartanak. Felriadt, amikor valaki türelmetlenül kopogtatott, és a kilincset rázta.

– Ursula, Ursula!

Tommy volt az. Milyen rémült a hangja! Biztosan rájött, hogy bánatot okozott neki, és most sajnálja, hiszen jó ember, nagyon jó. Ő talán nem is küldené el, Georgina viszont biztosan azt akarja, hogy az idegen lány hagyja el a házat.

Összeszorította a fogát, hogy elfojtsa feltörni készülő zokogását. Nem mozdult. Végre hallotta, hogy Tommy elmegy.

Azután Grete néni is bekopogott, ő is rázta a kilincset, de Ursula neki sem válaszolt.

Csak feküdt, és figyelt, amíg minden elcsendesedett. Akkor megpróbált felállni. Először nem sikerült, erőtlenül visszahanyatlott. Végül minden erejét összeszedte, és felkelt.

Kinézett az ablakon. Odakint minden csendes volt. A parkra sötét telepedett, csak a házból, valószínűleg Tommy szobájának az ablakából szűrődött ki egy keskeny fénycsík. Reszkető kézzel, gépiesen lesimította a haját, és lassan az ajtóhoz ment. Hirtelen megtorpant. Meglátta a jegyzetfüzetet, amelybe a mosásra szánt fehérneműt szokta bejegyezni. Ceruza is lógott rajta egy zsinegen. Kitépett egy lapot, és szinte önkívületben írni kezdett.

„Kedves, kedves Tommy!

Ha el kell innen mennem, csak egyetlen utat ismerek. Azt, amelyik a szüleimhez vezet. Megértem, hogy terhessé vált a jelenlétem, láttalak ma a parkban Georginával, láttam őt a karodban. Azonnal tudtam, hogy nincs többé maradásom. Szeretnék megkímélni attól, hogy neked kelljen ezt megmondanod. El kell hagynom a házat, mielőtt Georgina beköltözne. Akkor sem maradhatnék, ha nem küldenél el. Össze akartál házasítani Nimród doktorral, de én nem tudnék más férfihoz tartozni és azt sem tudom elviselni, hogy tőled távol, másutt éljek. A legjobb, ha apámhoz és anyámhoz költözöm. Te megszabadulsz valamennyi gondodtól, én pedig minden fájdalomtól. Bocsáss meg, és kívánj nekem nyugalmat! Nagyon fáj a szívem. Hálás vagyok a boldog évekért, amelyeket a házadban tölthettem. Éljen boldogan, Tommy, drága Tommy! Szerencse kísérjen utadon.

Ursulád”

A papírlapot fojtott sóhajjal letette az éjjeliszekrényre, aztán búcsúpillantást vetett a szobájára, és csendben kiosont.

Tommy egy ideig dermedten nézett Ursula után, amikor kirohant tőle. Leírhatatlan izgalom fogta el, miután a lány kijelentette, hogy nem szereti Nimródot. Először mámoros boldogságot érzett, de aztán egyre érthetlenebbnek találta a lány viselkedését. Sápadt volt és zaklatott. Vajon csak a fejfájás miatt? Vagy ennyire bántotta, hogy Nimródnak fájdalmat okoz? Nem, valami más lehet a háttérben, valami rendkívüli és rejtélyes. Miért volt ennyire feldúlt, ilyen kétségbeesett?

Hirtelen megmagyarázhatatlan félelem fogta el. Mi történt Ursulával? Talán betegebb, mint Grete néni hiszi? Felrohant a lépcsőn a lányhoz, kopogott, rázta a kilincset, aggódva szölongatta, de nem mozdult semmi. Lehet, hogy elaludt?

Lesietett, kiment a teraszra, és onnan nézett fel a lány ablakára. Csak halvány fényt látott a hálószobájában. Úgy látszik, lepihent.

Tommy visszament dolgozószobájába, és ismét fel-alá járkált. Időnként átment a hálószobájába, és fülelt, hogy hall-e zajt Ursulától.

Sokáig nem mozdult semmi, de végül könnyű léptek nesze ütötte meg a fülét. Úgy nézte a mennyezetet, mintha átfúrhatná a tekinteté-

vel. Egyszer csak azt hallotta, hogy ajtó nyílik, és valaki végigosan a lépcsőn, aztán az előcsarnokon. Halkan fordult a kulcs a bejárati ajtó zárjában.

Gyorsan eloltotta a lámpát, és a nyitott ablakhoz lépve kikémlelt. Karcsú alakot látott, amint kilép a házból, végigmegy a teraszon, és lesiet a parkba.

A férfi kilépett az ablakon, végigment a teraszon, és tisztes távolságból követte a lányt. Tudni akarta, mit keres késő éjjel odakint.

Minél beljebb jutott a parkban, annál gyorsabban haladt, mintha menekülne. Tommy most már csak akkor látta, ha a fák ágai között rávetődött a hold halvány sugara. Aztán végképp szem elől tévesztette, elnyelte a sötétség. A férfi tudta, hogy ott, ahol Ursula eltűnt, keskeny ösvény indul a tó felé.

A tóhoz igyekezne?

Mit akarhat ott késő éjjel? Nem töprengett a válaszon, páni félelemtől úzva, árkon-bokron keresztül rohanni kezdett. Tudta, érezte, a lány szörnyűséget készül elkövetni. Mindenképpen meg kell előznie. A parton ott, ahol az ösvény leért a vízhez, elrejtőzött a bokrokban.

Már jött is a karcsú alak. Ursula gyors léptekkel, habozás nélkül tartott a tó felé. A parton megállt, összetette a kezét, mintha imádkozna, aztán az égre nézett, és előrelépett, hogy a tóba vesse magát.

Tommy azonban már ott állt mellette, és visszarántotta.

– Ursula! Az Isten szerelmére, Ursula! – kiáltotta.

A lány nem hallotta a szavait. Az utolsó lépést már önkívületben tette meg, s most ájultan feküdt a férfi karjában.

– Ursulácska! Miért? Miért? – kérdezte Tommy rekedten, és kétségbeesetten magához szorította a lányt. Ölbe kapta, mint egy elszunnyadt kisgyereket, és besietett vele a házba. Ursula nem zárta be a kaput. A férfi gyorsan fényt gyűjtött az előcsarnokban és a lépcsőházban, aztán felsietett az emeletre.

A lépcsősor tetején már ott állt Grete néni. Sápadt, ijedt volt az arca. Az ablakból észrevette, hogy Ursula elhagyta a házat, és éppen utána akart kiáltani, amikor meglátta, hogy Tommy utána indul. Nem értette, mit jelent ez az egész, de ha unokaöccse követi a lányt, akkor Ursula biztonságban van. Továbbra is figyelt, és kisvártatva megint

meglátta Tommyt. A lánnyal a karjában a ház felé igyekezett. A néni aggódva eléjük sietett.

– Csendesen, csendesen! Nyisd ki a hálószoba ajtaját! Nem szabad, hogy meglássák – suttogta a férfi.

A néni előresietett. Tommy óvatosan lefektette Ursulát. Szemlátomást nem szívesen engedte ki ölelő karjából. A félelemtől és az izgalomtól kimerülten fölébe hajolt, és a szívverését figyelte. Hála istennek, él!

Grete néni az ágy másik oldaláról ugyancsak Ursula fölé hajolt. Kölnívízzel bedörzsölte a halántékát, kitapintotta a pulzusát, kigombolta a ruháját, és gyengéden simogatta a homlokát. Eddig egy szót sem szóltak egymáshoz. Az idős hölgy most felegyenesedett, és komoly arccal Tommyhoz fordult.

– Hívass orvost! Úgy látom, szükség van rá – mondta halkan.

A férfi kisietett. Éles csengetés hasított a ház csendjébe. Hamarosan előkerült egy álmos inas.

– Ébressze fel a sofőrt! Azonnal menjen be a városba, és hozza ki az orvost! A gyámleányom hirtelen rosszul lett. Gyorsan, siessen!

Az inas tudta, hogy Ursula egész nap a szobájában volt és gyengélkedett, így nem lepte meg, hogy sürgősen orvosra van szüksége. Tommy visszament a hálószobába. Időközben Grete néni levetkőztette a lányt, betakargatta, jéghideg lábához pedig melegítőpalackot tett.

– Még mindig eszméletlen?

– Igen, fiam.

A férfi elcsigázottan leereszkedett az ágy mellett álló székre. Píllantása egyszer csak a búcsúlevélre esett. Elolvasta, és döbbsent kiáltással magába roskadt. Az idős hölgy rémsülten feléje fordult.

– Tommy?

A férfi könnyes szemmel odanyújtotta neki a papírlapot.

– Grete néni, ezért... ezért akart a tóba ugrani. Csak az utolsó pillanatban rántottam vissza – nyögte zaklatottan.

A néni elolvasta a levelet, és értetlenül csóválta a fejét.

– Mit jelent, amit Nimród doktorról írt? És mit akar Georoinával?

Tommy a szoba sarkába vont a nénit. Suttogva elmondta neki, hogy Nimród doktor megkérte Ursula kezét, amit ő közölt a lánnyal, s a doktornak adott ígérete értelmében támogatásáról biztosította őt.

– Tommy, Tommy, kedves fiam! A szerelem még a legokosabb embert is vakká teszi. Hogy tehetted ezt Ursulával?

A férfi értetlenül nézett rá.

– Azt hittem, szereti Nimródot.

– Ezért kínoztad ilyen sokáig?

– Kínoztam? Hogy érted ezt, nénikém?

Az idős hölgy arcán szelíd mosoly suhant át.

– Kedves fiam! Hát még mindig nem gyúlt világosság a fejedben? Hát nem olvasod ki Ursula sorai közül a forró vágyat?

Tommy izgalmában úgy megszorította a néni kezét, hogy az már fájt, aztán felragyogott a szeme.

– Csak nem engem szeret? Engem? Ez nem lehet igaz! Én csak a jó öreg Tommy bácsi vagyok a számára.

– Szegény fiam, mindketten tévedtetek. Bár már előbb beavatkoztam volna! Azt hittem azonban, nélkülem is egymásra találtok. Nem érzed a leveléből, hogy féltékeny Georgina Donaldra? Kétségbeesett, mert egy másik férfinak akartad kiszolgáltatni. Ez a gyermek szerelmes beléd, ahogyan te is őbelé. Vaknak kell lenni, olyan vaknak, amilyenek csak a szerelmesek tudnak, hogy ezt valaki ne vegye észre. Édes Istenem, csak hogy megmentetted őket! Súlyos tragédia lehetett volna abból, hogy két balga fiatal bújócskát játszott. És én még nem akartam megsérteni az érzékenységüket!

Tommy zihálva szedte a levegőt. Lábujjhegyen odament Ursula ágyához, letérdelt mellé, és párnájára hajtotta a fejét.

Végre megérkezett az orvos.

Grete néni azt mondta neki, hogy Ursulát egy idő óta makacs fejfájás kínozza, s ma, amikor egy családi ügy miatt felizgatta magát, ájultan esett össze.

Tommy a vizsgálat idejére átment a szomszéd szobába. Rövid idő múlva belépett az orvos.

– Mit talált, doktor úr? Súlyos az állapota?

Az orvos fürkészve végigmérte.

– Maga is nagyon feldúltnak látszik, Reiner úr. Önnek is fel kell majd írnom nyugtatót. Gyámleánya a jelek szerint lelki depresszióban szenved, nem testi bajban. Az ő korában időnként előfordulnak ilyen nemkívánatos jelenségek. Hála istennek, erős, egészséges a szervezete, nincs szervi baja. Felírtam neki egy gyógyszert, amely ilyen esetben mindig segít. Úgy gondolom, néhány nap alatt elfelejti az egészet.

Tommy szívéről kőszikla gördült le.

Az orvos távozott, Tommy pedig halkán visszament Ursula hálószobájába. A lány nyugodtan, csukott szemmel feküdt, és hamarosan mély álomba zuhant.

Ursula másnap reggelig aludt. Amikor felébredt, Grete néni ott ült az ágya mellett.

Kábultan, kérdő tekintettel pillantott az idős hölgyre. Öntudatánál volt, de nem tudta, mi történt vele. A néni jóságos mosollyal fölbe hajolt.

– Kialudtad magad? – kérdezte, mintha semmi nem történt volna.

Ursula nem válaszolt, töprengve nézett maga elé. Grete néni beadta az orvos által felírt nyugtatót. A lány engedelmesen lenyelte.

Egy ideig nyugodtan feküdt, és csendesen tépelődött. Nem értette, mi történt. Úgy látszik, beteg, különben miért feküdné ágyban? Egy idő múlva tompa hangon megszólalt:

– Hogy lehet ez?

– Micsoda, Ursulám? – kérdezte a néni szelíden.

– Az, hogy itt fekszem, és te itt vagy. Mintha elmentem volna.

– Álmodtad. Ursulácska. Hol lettél volna?

A lány hirtelen felült.

– Nem lehet, hogy mindezt csak álmodtam.

– Biztosan álmodtál. Beteg voltál, lázad is volt, és ilyenkor az ember rosszakat álmodik. Aludj, Ursulácska! Aludd ki magad, attól majd meggyógyulsz.

A lány engedelmesen lehunyta a szemét, de nem azért hogy aludjon, hanem hogy nyugodtan átgondolhassa az eseményeket. Lassan visszatért az emlékezete.

– Grete néni!

– Igen, kedvesem?

– Hogy kerültem az ágyamba?

Az idős hölgy megfogta Ursula kezét. Tudta, hogy óvatosnak kell vele lennie.

– Azt kérded, hogy kerültél az ágyadba? Tommy bácsi hozott ide, miután elájultál.

– De én... Én meg akartam halni.

Grete néni a kezét simogatta.

– Isten nem engedte, hogy ekkora fájdalmat okozzál – mondta komolyan. – Tommy meglátott, amikor kiosontál a házból. Utánad sietett, és Istennek hála, elkapott, mielőtt a tóba vethetted volna magad.

Ursulát ismét heves, szorongató fájdalom fogta el.

– Grete néni, drága Grete néni, én nem élhetek tovább! Tommy... Tommy bácsi már nem akarja, hogy a házában éljek. Hová mehetnék?

Az idős hölgy felemelkedett, és csengetett, ahogyan előre megbeszélték az unoka öccsével.

– Erre a kérdésre, drága gyermekem, maga Tommy fog neked válaszolni.

Gyengéden megsimogatta Ursula haját, aztán kiment a szobából. Hallotta, hogy a férfi már rohan felfelé a lépcsőn.

– Felébredt, magánál van, és tudja, mit tett. Azt is tudja, hogy te hoztad vissza. Az összes többit neked kell elmondanod. Minél előbb megszabadítod a szívfájdalmától, annál hamarabb lesz egészséges.

Beengedte a szobába Tommyt, aztán magára hagyta a szerelmeseiket.

A férfi odasietett Ursula ágyához, letérdelt a lány mellé, és gyengéden átölelte. A beteg holtápadt lett, és kétségbeesetten nézett Tommyra.

– Ursulácskám, édes butuskám, miért akartad boldogtalanná tenni a te Tommydat? Nagyon balga levelet írtál. Búcsúlevelet!

Ursulácska, nézz a szemembe! Nem igaz, hogy Georgina Donaldot akarom feleségül venni. A nyakamba ugrott, mielőtt megakadályozhattam volna. Ha még egy kicsit ott maradsz, és figyelsz, akkor azt is láttad volna, hogy miután elutasítottam, bosszúért lihegve elrohant. Megmondtam neki, soha többé nem akarom a házamban látni. Délután felkeresett Nimród doktor. Ursulácska, fogalmad sincs róla, mennyit szenvedtem! Azt hittem, szereted, és el akarsz hagyni. Nem mertelek tartóztatni, mert a te boldogságodat fontosabbnak tartottam a magaménál. Így aztán még azt is megígértem Nimródnak, hogy támogatom a kérését. Nem vetted észre milyen nehezen közöltem veled mindezt, és mennyire boldog voltam, amikor azt mondtad, nem szereted? Azt azonban még akkor sem sejtettem, hogy a jó öreg Tommy bácsidat mindenki másnál jobban szereted, és inkább meghalsz, semmint hogy elválj tőlem. Ursulácska, szeretlek! Szeretlek, már nagyon, nagyon régen. Összetört volna a szívem, ha örökre elhagysz. De visszahoztalak, visszatartottalak. Most már az enyém vagy. Erősen tartalak, nem eresztelek, te leszel az én édes kis feleségem. Akarod?

Gyengéden magához szorította a lányt, mintha soha többé nem akarná elengedni.

A leány szinte itta a szavait. Hallotta a szíve dobbanását, és érezte, hogy egészen másként öleli, mint eddig.

Végre sikerült megszólalnia.

– Lehetséges ez, Tommy? Jaj, Tommy, meg kellett volna halnom, ha elküldesz. Tommy, drága Tommym, szoríts magadhoz! Ne hagyj, hogy elmerüljek.

Lassan magához tért, és rámosolygott a férfitra azzal a kedves mosollyal, amelyet az édesanyjától örökölt...

– Tommy! Tommym! – suttogta gyengéden.

Átölelte a férfi nyakát, Tommy pedig fölébe hajolt, és ajkára tapasztotta a száját.

Bensőséges szeretettel egyesültek ebben a csókban. Minden szenvedésük, valamennyi bánatuk szertefoszlott. Úgy ölelték egymást, mint akik soha nem akarnak egymástól elszakadni.

Am ekkor belépett Grete néni.

– Elég legyen, könnyelmű fiatalság! Ursula még gyengélkedik. Először is ennie kell valamit, azután pedig aludnia, amíg egészen meggyógyul. Beteg háziasszonyra nincs szükségünk Langenfurtban.

– Grete néni!

– Tessék, Ursulácska!

– Nagyon boldog vagyok!

Ursula gyorsan kiheverte szívfájdalma minden következményét. Újra egészséges volt és friss, kivirágzott sugárzó boldogságában. Csodálatos napok vártak a szerelmesekre.

Az esküvőt már októberre kitűzték, Tommy nevetve bizonygatta, hogy már öreg a hosszas jegyességhez.

Nimród doktor nehéz órákat élt át, amikor Tommy közölte vele, hogy Ursula nem fogadja el az ajánlatát. Nyíltan megmondta neki, hogy lánykérésével őt magát segítette hozzá a boldogsághoz.

– Azt hittem, Ursula magát szereti. Féltékeny voltam, de mégis vállaltam a kérő szerepét, mert Ursula boldogságát többre tartottam a magaménál. Ne haragudjon rám! Remélem, mielőbb kiheveri a csalódást. Ne irigyelje tőlem a nehezen elért boldogságot.

Az ifjú doktor holtsápadt lett, rángott az arca, de egy idő múlva kezét nyújtott a másik férfinak.

– Nem engedhetem, hogy megszegyenítsen. Ha Ursula kisasszony boldogságáról van szó, vissza kell vonulnom. Természetesen most nagyon fáj, de majd túlélem. Remélem, megérti, ha egy ideig nem jövök Langenfurtba.

– Megértem, de ha majd túl lesz rajta, kedves doktor, akkor szívesen látjuk. Mindketten szeretnénk megőrizni a barátságát. A menyasszonyommal együtt bízunk benne, hogy megtalálja majd a boldogságot.

A két férfi kezét rázott, aztán Nimród doktor távozott anélkül, hogy Ursulát látta volna.

Néhány nappal később Tommy Donald kereskedelmi tanácsostól megtudta, hogy a lánya föld körüli útra indult.

– Nyugtalan lélek, nem tartóztathattuk. Mi már soha nem fogjuk megérteni a mai fiatalságot – sóhajtotta az öregúr, akinek sejtelve sem volt a lánya és Tommy között történekről.

VÉGE